

HUYNH DUNG

TÌNH NHÀ NỢ NƯỚC

(Mài Gươm Phục Quốc - xuất bản 1983)

(Tiểu thuyết dã sử kỳ tình Việt Nam
thời cuối đời nhà TRẦN, đầu nhà HỒ)

1400 - 1407

Chương Mười Ba

Thân Này Ví Xẻ Làm Ba?

Nguyễn Trường Hân được mật báo quân Hồ sẽ vận tải xe lương từ Tây Đô (Thanh Hoá) về Đông Đô (Thăng Long) vào ngày rằm tháng này. Chàng đoán chắc chúng sẽ đi qua ngõ Tràng An, đến huyện Phủ Lý để tiến về Thăng Long. Biết được tin trên chàng cùng với Đoàn Trí đưa một số binh tinh nhuệ của Mật Khu đến ẩn núp nơi dãy núi đá cạnh con đường sắp đến huyện Phủ Lý, chờ khi quân Hồ đi qua đánh úp bất ngờ để chiếm xe lương thực. Mục đích của chàng là chặn đứng việc tiếp tế của triều Hồ cho binh sĩ của Hồ Nguyên Trừng đóng tại Thăng Long.

Đoàn quân của Trường Hân là quân chuyên nghiệp đóng miền rừng núi, nên leo trèo rất giỏi. Núi vùng này nhọn hoắt, chìa lên trời như hình mũi tên, trông thật ngoạn mục và hùng vĩ. Chính vì vậy mà trở thành một địa thế hiểm trở cho cục giao thông. Khi ấy một binh sĩ Phục Quốc giả làm bác tiều đi kiếm củi, trên vai quai hai gánh, một gánh chứa củi, một gánh chứa cành khô. Bác ta cứ đi tới đi lui trên con đường mòn. Trời đã xế chiều, vẫn chưa thấy đoàn xe tải lương đi qua, mọi người đều xót ruột! Nguyễn Trường Hân còn đang phân vân, không hiểu nguồn tin thất thiệt, hay bọn Hồ đổi lộ trình bất thành linh từ phía Nam có một đoàn người ngựa ùng ùng tiến tới...Nhìn đúng là quân Hồ, bác tiều giả dạng vội vàng lẫn vào núi báo tin cho chủ tướng.

Phút chốc đoàn quân tải lương rần rần kéo đến. Dẫn đầu là toán kỵ mã gươm giáo sáng quắc. Tiếp đến có khoảng mấy chục tên binh chia nhau đẩy ạch những cỗ xe nặng trĩu có mui kín. Đoạn hậu cũng do một toán quân mã mấy chục người hộ tống cuộc chuyển vận. Đường xuyên qua núi vẫn tịch mịch, ngoài tiếng chân người, ngựa và bánh xe lăn, tiếng thở hồng hộc của bọn lính tráng... thì không còn tiếng gì nữa! Bất thần giữa giữa không khí trầm lặng của núi rừng vang lên những tiếng « réo réo...ròm rộp... » như mưa tuôn, như đá đổ... Tên bay, đạn réo từ trên núi vút xuống ào ào... Bọn Hồ đang đi, bị tấn công bất thành linh, chới với không biết đường nào lẩn tránh, kẻ trúng tên, người trúng đá...ngã té bò càng. Hai đội kỵ mã đang đầu, đang đuôi, chưa kịp trở tay, đã bị hai toán quân của Đoàn Trí và Nguyễn Trường Hân chặn đánh hai đầu, dồn bọn Hồ vào giữa rừng tên.

Chỉ trong nháy mắt, quân Phục Quốc tiêu diệt mấy đội quân Hồ, xác chết đầy đường, thương binh la liệt... Thật chưa có trận phục kích nào thành công một cách nhanh chóng như chuyến này! Quân của Mật Khu vui mừng reo hò vang dậy cả khu rừng! Đoàn Trí sau khi kiểm điểm chiến lợi phẩm, hơn hờ đến trước mặt chủ tướng báo cáo:

- Thừa tướng công! Chúng ta thu được bốn xe lương thực, hai chục tên binh đầu hàng, vô số gươm giáo do các binh Hồ tử thương bỏ lại và còn hơn chục con chiến mã. Bọn Hồ khoảng chừng ba đội, chết quá phân nửa, trong đó có tên quan trưởng đội. Số còn lại đều bị thương. Ngoài ra còn có hai chiếc tù xa.

Nguyễn Trường Hân nghe nói có xe tù, thì giật mình kêu khẽ:

- Chúng chuyển vận cả tù binh nữa à?

- Thừa vâng!

Chàng châu mày hỏi Đoàn Trí:

- Hạng người nào?

- Tôi chưa kịp điều tra. Để tôi xem lại sẽ trình Tướng công

Đoàn Trí vừa muốn quay ngựa đi, Nguyễn Trường Hân gọi giật lại:

- Thôi, chuyện đó không gấp! Ông Tổng quản nên gấp cho rút quân về Mật Khu, mang theo binh đầu hàng, các thương binh Hồ, chiến lợi phẩm và hai chiếc xe tù. Chúng ta phải rời nơi đây ngay để không phải kinh động lòng dân. Xác chết nên quăng vào khe núi.

Đoàn Trí tức tốc thi hành lệnh của chủ tướng. Cũng may, hai bên giáp trận nhằm khoảng đường núi vắng teo không có dân cư, nên chiến sự xảy ra rầm rầm mà dân chúng quanh vùng chẳng hay biết gì!

Nguyễn Trường Hân cùng đoàn quân chiến thắng trở về đến núi Ba Vì thì trời đã lờ mờ sáng. Cũng vì tối đêm đó họ đi không ngừng! Khi vào đến địa phận an toàn của Mật Khu, Đoàn Trí giao cho người cầm đầu quân Phục Quốc tại chỗ là Triệu Vân lãnh việc tiếp thu chiến lợi phẩm và khao quân. Còn chàng áp giải các tù binh Hồ về trại. Nguyễn Trường Hân còn đứng lại hỏi chuyện với vài binh sĩ, chợt nhớ đến hai chiếc tù xa, bèn ra lệnh cho một tên binh đến giải thoát cho các nạn nhân. Chàng vẫn ngồi trên yên ngựa, chờ xem họ là hạng người nào? Bỗng thấy kéo ra một cô gái tuổi khoảng 25, 26, nét mặt xanh xao, tuy nhiên dung nhan khá mỹ lệ. Nàng ta mặc áo cung nữ, tóc cài trâm đơn sơ.

Lúc bị kéo ra khỏi xe, thấy chung quanh là rừng núi, có lẽ nàng nghĩ mình gặp cường đạo, nên nói giọng hết sức chua chát:

- Ta có chết vì đạo tặc còn hơn chết trong tay bọn Hồ. Các người hãy giết ta đi!

Tên binh của Nguyễn Trường Hân nổi giận, quát:

- Người chớ ăn nói hồ đồ. Chúng tôi không phải là phường đạo tặc! Hãy đến đó cảm tạ chủ tướng của tôi đã giải thoát cô khỏi quân Hồ.

Người con gái bây giờ mới trông thấy con người ngồi sừng sững trên lưng ngựa... Người ấy mặc áo giáp, lưng đeo gươm quý, thân hình cao lớn uy vũ, sắc mặt hào hùng.

Thấy người ấy rồi nàng như bị rúng động, không dám nhìn lên, cúi mặt nói:

- Thiếp ngu muội xúc phạm đến Ngài, mong Ngài tha lỗi cho.

Trường Hân cười hiền:

- Nàng là ai? Vì sao bị triều đình bắt?

Người con gái ngược mắt nhìn chàng, song lặng thinh không đáp. Trường Hân có hơi ngạc nhiên, không hiểu tại sao cô ta bướng bỉnh đến độ vô lễ như vậy? Cũng may chàng vốn tánh trầm tĩnh, nhỏ nhẹ hỏi lại:

- Vì sao nàng không muốn tỏ bày họ tên? Nàng sợ ở đây có người hãm hại nàng chăng?

Nàng ấy cười nhẹ:

- Tôi không sợ ai cả! Tôi không muốn nói tên họ cho người lạ biết. Thế thôi!

Nghe nàng đối đáp một cách ương ngạnh ngang tàng, Trường Hân không giận, lại cảm nghe thích thú, bật cười ha hả. Thấy chàng cười, nàng ấy tức giận nói:

- Ngài cười gì chớ? Giả như tôi hỏi Ngài: Tên họ là chi? Làm gì ở đây? Ngài có chịu nói không, mà buộc tôi phải trả lời câu hỏi của Ngài?

Tên binh khi nãy không nhin được, buộc miệng xen vào:

- Nàng đang đứng trước mặt Nguyễn tướng công, sao nói năng hỗn xược quá vậy?

Trường Hân vội vàng bảo tên gia binh:

- Nàng ấy muốn biết họ tên của ta, không có điều sái quấy đâu!

Quay sang cô gái, chàng dịu dàng nói:

- Tôi họ Nguyễn, tên Trường Hân, sống ẩn náu trong rừng này vì chống triều Hồ. Còn những người này là binh sĩ của tôi.

Nghe chàng xưng tên, thiếu nữ bỗng quỳ xuống nói:

- Thiếp thật hồ đồ, không biết mình đang đứng trước mặt vị anh hùng của dân tộc. Kính mong người anh hùng rộng lòng dung thứ. Thiếp người làng Đông Triều, họ Trần, tên Minh Nguyệt, thân sinh tên gọi Trần Nguyệt Hồ, thân mẫu là Kiều Bích Vân.

Nguyễn Trường Hân vừa nghe nàng khai tên thân sinh, bỗng sửng sờ hỏi:

- Tiểu thư bị tuyển vào cung, vì sao ra nông nỗi?

Thiếu nữ sụt sùi đáp:

- Thiếp bị tuyển vào cung thời vua Thuận Tông, cách đây 7 năm. Lúc ấy gian thần Hồ Quý Ly muốn chiếm ngôi nên trong cung còn rối rắm chưa kịp phân định cung tần mỹ nữ sẽ hầu hạ cung nào? Ngờ đâu ít lâu sau vua Thuận Tông bị quản thúc, rồi chết ở cung Bảo Thanh. Thiếp được đưa sang hầu hạ Thiếp Đế. Thấy vua còn ấu thơ, cha bị giết, gian thần đoạt ngôi, thiếp thương xót lắm. Phận nữ nhi chẳng biết làm sao giúp vua cứu nước nên chỉ biết khóc thầm và lo chăm sóc giữ gìn ấu chúa mà thôi!

Ngừng một lúc để nén cơn xúc động, nàng kể tiếp:

- Chẳng ngờ một hôm tên gian thần lưu ý thấy thiếp có chút nhan sắc, nên ra lệnh cho thiếp hầu hạ lão.

Thiếp quyết không ưng thuận, nên bị nhốt vào cung cấm từ mấy năm qua. Cách đây mấy hôm họ lôi thiếp ra khỏi nhà tù, tưởng bị đưa đi xử chém, dè đâu họ cho thay áo cung nữ trở lại, rồi bỏ lên tù xa đưa đi. Thiếp kể như mình đã chết từ lâu, nên chẳng thắc mắc bọn họ đưa đi đâu?

Trường Hân nghĩ, có lẽ già Hồ muốn đưa nàng tặng cho con trai lớn là Hồ Nguyên Trừng ở Thăng Long, sợ nàng bỏ trốn dọc đường mới nhốt trong tù xa. Bất thần chàng vụt nhớ cách đây mấy năm, khi chàng và Hùng Phong đến nhà Trần Nguyệt Hồ mời gia nhập nhóm Phục Quốc, Trần Nguyệt Hồ có nói sơ qua về người con gái bị đưa vào cung. Trần phu nhân cũng vì nhớ thương con mà đau bệnh luôn. Chàng kêu thầm: «*Hoá ra là nàng này!*». Nay chàng may mắn cứu được nàng, chắc Trần Nguyệt Hồ và Trần phu nhân phải vui mừng lắm! Chàng cười tươi nói:

- Tôi với Trần anh hùng, thân phụ của tiểu thư, hiện trong nhóm Phục Quốc. Cho nên ở đây, tiểu thư như người trong nhà vậy! Tôi xin đưa tiểu thư về tạm nghỉ nơi tư gia. Tôi sẽ cho người báo tin hai thân sinh của tiểu thư, để họ đích thân tới rước tiểu thư. Hoặc già, tôi có thể cho cận tướng đưa tiểu thư về thẳng Đông Triều.

Chàng nói xong trong bụng đinh ninh thiếu nữ sẽ mừng rỡ lắm khi biết được tin của cha mẹ và sẽ hoan hỉ chờ đợi giây phút hội ngộ với song thân. Nào ngờ cô ta không tỏ vẻ gì vui mừng, trái lại sắc mặt vô cùng ủ ê, nói:

- Chẳng thà Ngài đừng cứu tôi. Chẳng thà Ngài để tôi chết lần chết mòn trong cung cấm trong lao tù của bọn Hồ, chớ Ngài đừng giao trả tôi về cha mẹ. Bởi tôi không còn mặt mũi nào gặp lại song thân tôi. Phận làm con không đem được vinh dự cho mẹ cha, sống nhục, để nhục cho giòng họ. Tôi thà chết chớ quyết không đem tấm thân tàn tạ này về quê nhà gặp lại song thân đâu! Mong Ngài không ép tôi!

Nàng nói bằng một giọng căm quyết, nước mắt rưng rưng. Trường Hân nghe nàng nói trong lòng kinh hãi, miệng đờ ra... Chàng không biết sẽ giải quyết ra sao? Chẳng lẽ để nàng sống ở Mật khu, hỗn độn với binh sĩ? Chàng cũng không thể đuổi nàng rời khỏi chỗ này. Giá như chàng không biết nàng là con gái của Trần Nguyệt Hồ, thì chàng để nàng tự tiện ra đi và đòi nàng muốn giải quyết ra sao, tùy ý. Đàng này chàng biết rõ gia tư nàng, lại là chỗ thân tình đồng liêu, đồng chí với cha nàng, thì chàng đâu còn cách gì khác ngoài việc đưa nàng về sum họp với gia đình nàng? Khổ một điều, nàng ta thà chết chớ quyết không về nhà cha mẹ. Vậy chàng phải giấu nàng ta ở đâu? Chưa có bao Trường Hân gặp phải trường hợp nan giải như vậy! Chàng ngồi thừ trên lưng ngựa, một lúc bỗng nghĩ ra một kế: «*Ta cứ đưa nàng về tạm trú nơi tư gia. Rồi cho người lên đưa tin cho Trần Nguyệt Hồ và Trần phu nhân hay. Hai người ấy được tin con gái tức tốc sẽ tới Mật Khu. Nàng ta bất chợt gặp cha mẹ, tất phải theo về! Như vậy nàng sẽ không thể phản đối hay trách cứ ta được!*».

Chàng nghĩ ra một kế khá hay, nhưng trong bụng không vui vì có cảm tưởng hành động của mình không quang minh chính đại, nên nét mặt buồn thiu, trong bụng rối rắm khó chịu. Những lúc như vậy chàng ao ước phải có nghĩa đệ một bên để hỏi ý kiến. Lúc nào chàng cũng xem Quốc Anh là bậc quân sư cố vấn, có tài giải quyết mọi sự. Dĩ nhiên chàng chưa chứng kiến «*quân sư*» của chàng hiện gặp trường hợp nan giải hơn chàng, nhất là những chuyện dính líu đến phái đẹp.

Một tên binh bồng bước tới chấp tay thưa:

- Bẩm tướng công! Tôi có phải tháo mở chiếc tù xa kia không?

Trường Hân giật mình sực nhớ còn người tù thứ hai, nên hỏi:

- Mỡ chớ! Mỡ chớ! Nhanh lên! Người còn chờ gì nữa mà không giải cứu tù nhân!

Người thứ hai được kéo ra là một ông lão râu tóc bạc phơ, má hóp, người gầy yếu xanh xao. Trường Hân nhìn thấy tù nhân già lão, lòng chấn động, vội vàng xuống ngựa nắm tay người ấy nhỏ nhẹ hỏi:

- Chẳng hay vì lẽ nào lão tiền bối bị triều đình Hồ cầm tù?

Người kia ngước mắt lơ lơ nhìn chàng... Có lẽ ông không thấy rõ mặt chàng vì mắt mờ già lão, lại thêm nhiều ngày trong ngục tù đen tối chưa quen với ánh sáng. Ông nheo nheo đôi mắt nhìn Trường Hân một chập, vụt cười hệt hệt:

- Lão bị bắt vì nhiều tội. Tội không dâng con! Tội chống đối quân cướp nước!

Trường Hân giật mình hỏi dồn:

- Dám hỏi lão tiền bối tên họ là chi? Phải chăng Ngài làm quan tại triều?

Ông lão cười to hơn, giọng chua chát:

- Suốt đời lão mỗi gói chồn chân chốn quan trường. Gặp quân cầu trệ cũng dập đầu tung hô «*hoàng thượng*» ha...ha...

Trường Hân nghe đến đó, mặt đổi sắc mừng vui, hỏi:

- Có phải Ngài là Hoàng thượng thư?

Câu hỏi của chàng nêu đích danh ông ta, khiến ông ta ngạc nhiên nín cười, châu mày kinh ngạc hỏi:

- Phải! Lão họ Hoàng tên Giáp. Do đâu Ngài biết được?

Trường Hân chấp tay cung kính đáp:

- Văn sinh họ Nguyễn tên Trường Hân cùng với người em kết nghĩa là Trần Quốc Anh lập nhóm Phục Quốc. Hai năm trước nghĩa đệ có

Hoàng Giáp ngắt lời chàng bằng giọng run run:

- Lão không ngờ gặp lại đấng anh hùng! Lâu rồi không gặp Tướng công nên lão không nhận ra... Té ra chính Tướng công đã giải thoát lão khỏi quân Hồ! Thật là vinh dự và may mắn cho lão!
Ông nói bằng nét mặt ngời ngời sung sướng, nhưng nước mắt đã chảy tuôn rơi. Trường Hân dìu ông bước đi, vừa kể:

- Hai năm qua chúng tôi có tấn công ngục thất ba lần để tìm Hoàng thượng thư...

Chàng bỗng nghĩ Hoàng thượng thư cần được đưa về nhà ăn uống nghỉ ngơi. Những việc khác rất dài dòng không thể kể hết trong lúc này, nên nói:

- Kính mời lão thượng thư về gia tư của văn sinh an nghỉ. Sau đó văn sinh sẽ tường trình mọi sự cho lão thượng thư rõ.

Chàng đỡ Hoàng Giáp lên ngựa dắt đi, chợt nhớ đến nàng Hồ Minh Nguyệt nên lên tiếng với nàng:

- Mời tiểu thư theo chúng tôi

Cô nàng gật đầu lầm lũi bước theo chàng. Đám binh sĩ của chàng lục đục đi phía sau. Hoàng Giáp ngồi trên lưng tuấn mã, Nguyễn Trường Hân dắt ngựa đi trên đường núi một lúc thì đến khu rừng, rồi đi quanh co trong rừng một lúc đến gian nhà tranh. Chàng đỡ Hoàng Giáp xuống, nói:

- Kính mời lão thượng thư và tiểu thư theo tôi vào đây.

Mấy tên binh cũng đưa theo tới đó thì tản mát... Hai người khách theo Trường Hân vào nhà, rồi cũng theo chàng chui vào đường hầm mà không thắc mắc chi hết. Trường Hân lo dìu dắt ông lão đi tới, Minh Nguyệt lèo đèo theo sau chẳng nói năng gì! Lúc ra khỏi địa đạo và chun lên giữa khu rừng trúc, khách đã trông thấy căn nhà cất trên mặt hồ theo kiểu nhà mát, chiếc tiểu kiều bắt ngang...

Trông khung cảnh u nhã và thi vị, mắt cô gái bỗng ngời lên. Hoàng Giáp buộc miệng khen:

- Chẳng ngờ trong rừng sâu lại có chỗ ở thi vị như thế!

Trường Hân khiêm nhượng:

- Trong nhà đơn sơ lắm! Chỉ sợ không có chỗ xứng đáng để lão Thượng thư nghỉ ngơi.

Hoàng Giáp cười khà khà:

- Lão từ chốn lao tù ra, thì nơi nào cũng xứng đáng tốt bụng hết!

Trường Hân mỉm cười, lặng thinh. Ông lão vụt quay sang hỏi chuyện cô gái:

- Chẳng hay cô nương từ đâu tới?

Trường Hân vội vàng trả lời thay cho nàng:

- Văn sinh quên giới thiệu Trần tiểu thư với Hoàng lão thượng thư, thật là đắc tội! Nguyên Trần tiểu thư bị tuyền vào cung hồi mấy năm trước, rồi bị giam cầm. Nay tình cờ văn sinh giải thoát Ngài cùng với Trần tiểu thư. Thật là may mắn!

Chàng nói xong trong lòng bỗng nghe khó chịu. Y như hai tiếng «may mắn» không mấy ổn, khi mà chàng bị rắc rối vì không biết giải quyết vụ cô ta ra sao? Minh Nguyệt bây giờ mới tỏ thế:

- Lúc trước tiện nữ ngày ngày giữ ấu chúa, nên gặp Hoàng thượng thư luôn.

Hoàng Giáp gật gù đầu:

- Hèn chi lão thấy ngờ ngợ quen quen. À, vì sao tiểu thư bị chúng cầm tù?

- Vì tiện nữ không chịu hầu hạ lão Hồ.

- À, thì ra là thế!

Ba người đã vào đến nhà. Trường Hân tính nát óc vẫn không ra chỗ ở cho cô gái, vì gian nhà chàng chật hẹp. Chứa con gái đi vô đi ra trong nhà rất là bất tiện. Phải chi nhà được rộng lớn như toà nhà của nghĩa đệ chàng, hai tầng rộng thênh thang, phía Tây phía Đông riêng biệt, thì khách đàn bà bao nhiêu cũng chẳng có chi phiền phức. Chàng là người tính tình khoáng đạt, việc chi cũng giải quyết mau lẹ, buổi nay thắc mắc tính toán mãi không ra, mặt mày héo xèo. Bất chợt Trường Hân nhớ tới mấy trại lính, nét mặt đang héo vụt tươi tỉnh. Chàng nghĩ: «*Ban ngày ta ở nhà hầu khách, tới đến ra trại lính ngủ là yên chuyện.*» Giải quyết được chỗ ở cho nàng Minh Nguyệt, chàng nghe tinh thần nhẹ nhõm.

Khách được đưa vào phòng nghỉ ngơi, vì tuy là buổi ban mai nhưng mọi người mệt nhòa bởi cuộc hành trình suốt đêm. Trường Hân ngồi ngoài hàng ba, ngã lưng nơi chiếc ghế mây dưỡng thần, bỗng thiếp đi một lúc... Đến giờ ăn trưa Nghiêm Nghiêm mang thau nước đến gọi chủ nhân thức dậy rửa mặt, Trường Hân giật mình hỏi:

- Khách vẫn còn nghỉ trong phòng họ chứ?

- Thưa lão tiên bối đang ngồi ở phòng ngoài.

Phòng ngoài tức là gian phòng trước nhà, vừa làm chỗ tiếp khách, nơi hội họp, cùng là chỗ ăn.

Trường Hân nghe Nghiêm Nghiêm nói, hồi hả bước vào nhà. Thấy ông lão ngồi trầm ngâm nơi ghế trường kỷ, chàng bước tới chấp tay nói:

- Văn sinh không hay biết Ngài ngồi đây nên chưa kịp hầu tiếp. Mong Ngài xá tội bất kính của văn sinh. Chẳng hay Ngài có nghỉ ngơi được chút nào không?

Hoàng Giáp cười đáp:

- Lão thoát khỏi bọn Hồ, trong lòng vui sướng không thể ngủ được. Vả lại...

Ông vụt nghiêm giọng nói:

- Tướng công hãy ngồi đây, lão có điều quan trọng muốn nói.

Trường Hân có hơi thắc mắc thái độ của Hoàng Giáp, song chàng không lên tiếng, vâng lời ngồi xuống chỗ đối diện, chờ nghe ông lão nói.

Chàng định chờ ông lão nói xong, chàng sẽ cho ông lão hay tin Hoàng tiểu thư hiện ở Trần gia trang.

- Nếu tôi đoán không lầm, Nguyễn tướng công chưa lập gia đình?

Nghe câu hỏi của Hoàng Giáp, Trường Hân tức cười thẳm. Tự nghĩ: «*Vì muốn biết đời tư của mình, mà ông lão làm ra vẻ trịnh trọng như vậy!*».

Chàng cố giữ tự nhiên đáp gọn:

- Quả thật chưa!

- Nguyễn tướng công đã cứu lão khỏi bọn hôi tanh, lão không biết lấy chi đền đáp. Lão có một đứa con gái, hiện chưa hứa hôn với ai, nay đã 24 tuổi, có lẽ đang sống ở quê nhà. Nếu Tướng công không chê con gái lão xấu xí, lão sẽ đưa con gái đến đây để nâng khăn sửa túi đấng anh hùng.

Hoàng Giáp nói một hơi dài, mà Trường Hân như không nghe tiếng gì cả! Lá nhĩ lùng bùng, như vừa bị tiếng sét đánh ngang tai. Tim chàng đập thình thịch muốn vỡ lồng ngực, toàn thân toát mồ hôi. Chàng ngồi đờ đẫn... Chàng thật không ngờ ông lão đền ơn cứu mạng bằng cách gả con, nên trong lòng không biết đang mừng, đang vui, hay đang lo? Một tâm trạng la lùeng chưa từng có! Tuy chưa biết mặt nàng Hoàng Giáng Hương, nhưng sắc đẹp của nàng khắp cõi giang san ai không nghe biết? Được nàng làm vợ thì không khác gì thoát khỏi trần tục, lên trời sống với tiên. Còn gì khoái lạc hơn nữa? Nhưng cái hạnh phúc đến quá thành linh, khiến Trường Hân tưởng mình đang nằm mộng, ngẩn ngơ... ngơ ngẩn...

Chàng chợt nghĩ đến nghĩa đệ Trần Quốc Anh...Nghĩa đệ chàng mới xứng đáng với nàng ấy. Hơn nữa hai năm qua, nàng sinh sống ở Trần gia trang, biết đâu hai người đã yêu nhau? Cũng có thể không! Vì có bao giờ chàng nghe nghĩa đệ tâm tình với chàng về chuyện yêu đương đâu?

Hoàng giáp không nghe Trường Hân nói tiếng nào, tưởng chàng chê bai nên buồn bã nói:

- Ví như Tướng công thấy con gái lão không xứng đáng thì cứ thật tình nói ra. Lão không ...

Trường Hân lúng túng đáp:

- Không! Không! Văn sinh nào dám chê bai? Chỉ sợ mình là hạng võ biền thô lỗ, không xứng với một vị tiểu thư cành vàng lá ngọc...

Hoàng Giáp tươi nét mặt, ngắt lời:

- Nguyễn tướng công ưng chịu là được rồi, không cần phải khách sáo quá lời! Con gái lão được kết duyên với một bậc anh hùng như Tướng công là có phước lắm!

Trường Hân thấy đã đến lúc cần cho ông lão biết tin con gái nên nói:

- Có một điều văn sinh muốn báo cho Ngài biết, Hoàng tiểu thư và bà nhũ mẫu hiện đang ẩn náu ở Trần gia trang.

Nét mặt của Hoàng Giáp vừa kinh ngạc, vừa biến sắc:

- Sao lạ vậy?

- Hai năm trước khi hay tin bọn Hồ vây tư dinh của lão Thượng thư, nghĩa đệ văn sinh tức Quốc Anh lập tức về Thanh Hoá để giải cứu lão Thượng thư và gia quyến. Nào ngờ giữa đường gặp tiểu thư trong tay bọn cướp, nghĩa đệ cứu thoát rồi đưa tiểu thư và bà nhũ mẫu về Trần gia trang. Nhưng mới đây...

Chàng toan kể việc triều đình Hồ đem quân đến Trần gia trang hai lần để bắt Giáng Hương, nhưng nhờ có Hùng Phong bảo vệ nên không hề gì. Song chàng vụt ngưng lời dờ chừng vì không muốn gây sự lo âu cho ông lão, nên nói trớ rằng:

- Mới đây nghĩa đệ Quốc Anh về Trần gia trang thăm nhà, nên lão Thượng thư không gặp. Chớ thường thì hai anh em chúng tôi ở đây. Trần gia trang giao cho thằng cháu của nghĩa đệ trông coi.

Hoàng Giáp hình như không nghe câu sau của Trường Hân. Hình như ông đang suy nghĩ điều gì... Được Trường Hân giải thoát khỏi tù tội, ông quá sung sướng nghĩ ngay đến việc trả ơn, nên vội vàng hứa gả con gái. Dĩ nhiên ông quên lửng Trần Quốc Anh!

Nếu nói cảm tình, có lẽ ông có cảm tình với Quốc Anh nhiều hơn Trường Hân. Vì ông với thân sinh của Quốc Anh là chỗ thâm giao. Hơn nữa mấy năm trước Quốc Anh tới lui nhà ông, ông khâm phục quý mến nhiều, nên

thầm tính sẽ gả Giáng Hương cho chàng. Chỉ vì chàng chưa gợi ý, nên ông còn chờ... Vả lại lúc ấy Giáng Hương đang là con mối nhử cha con Hồ quý Ly, nên chính ông cũng không thể đề nghị việc hôn nhân của con gái. Khi vào tù, ông đình ninh Giáng Hương và bà nữ mẫu đã về quê nhà theo lời dặn dò của ông trước khi chia tay. Nào ngờ mọi sự đổi khác! Giáng Hương là gái mà đem thân đến nương tựa nơi nhà một chàng trai chưa vợ. Bây giờ ông lại đem gả nàng cho một chàng trai khác! Thật không ổn tí nào! Ông hối hận vì mình quá hấp tấp, không chờ tin con gái trước, rồi hãy tính chuyện nợ kia... Bây giờ một lời đã nói ra, không thể rút lại được! Dù sao Nguyễn Trường Hân là một đáng anh hùng, từ hình hài đến nhân cách, thật xứng với con ông! Đúng ra, nếu không vì cảm tình riêng với Quốc Anh, chính ông cũng không biết lựa chọn ai giữa hai anh em kết nghĩa này?! Ông xốn xang trong lòng, ngồi thừ một hồi... Sau cùng tự nhủ: «*Số phần cả! Số phần cả!*». Bỗng ông nhớ lại Quốc Anh là một kẻ sĩ thích cuộc đời tiêu dao để rong chơi chốn mây ngàn hạt nội... Chắc đâu chàng chịu sống cảnh ràng buộc thế này?

Ông không quên chuyện khi xưa Trần tử tướng bao phen đi hỏi vợ cho Quốc Anh, chàng đều từ chối. Mấy năm trước chàng tới nhà ông thường xuyên, nếu phải lòng Giáng Hương chắc đã nói lời hứa hẹn... Đàng này chàng cứ một mực lễ giáo khiêm cung, đối với cha con ông tuy rất thân tình, nhưng có lẽ chỉ là tình quen biết. Vì nghĩ thế nên ông không thấy hối hận việc gả con cho Trường Hân nữa. Ông cười cười nói:

- Lão ở chốn lao tù mà gia quyến lão được các nhà ái quốc bảo bọc, thì đâu còn gì than van nữa?

Lúc ấy gia đồng Nghiêm Nghiêm bước tới thưa với chủ:

- Bẩm tướng công! Nhà bếp hỏi Tướng công bao giờ cho dọn cơm?

- Bây giờ!

Nghiêm Nghiêm bỏ chạy sau câu đáp của Trường Hân và tức khắc sau đó Nhu Nhu, con hầu, mang ra mâm cơm với thức ăn thơm phức, khói bay nghi ngút.

Trường Hân mời Hoàng Giáp vào bàn, chợt nhớ người khách thứ hai, nên bảo Nhu Nhu:

Cháu vào thưa với Trần cô nương ra dùng cơm.

- Dạ, Trần cô nương dặn cháu thưa lại với tướng công rằng cô nương không đói. Xin mời Hoàng thượng thư và tướng công dùng trước.

Hoàng Giáp bảo:

- Cháu thử mời một lần nữa xem sao?

- Thưa, cô nương không có trong nhà. Khi này cô nương ra sau bếp nấu nướng các món ăn, rồi giao lại cho má cháu dọn hâm nóng khi dọn. Sau đó cô nương nói muốn ra rừng trúc đi dạo một lúc.

Trường Hân và Hoàng Giáp nghe nói cô gái đã đi rồi, nên mới bắt đầu ăn. Hoàng Giáp vừa ăn vừa khen lấy khen để. Cũng phải! Vì trong lòng ông đang vui, ví như con chim vừa được sổ lồng sau hai năm bị giam tù! Sự tự do của con người quý giá hơn cơm cháo! Không có tự do thì cuộc sống con người kể như đã chết phần hồn. Phần xác rồi cũng héo hon chết dần mòn theo thời gian. Hoàng Giáp vui mừng vì được tự do, và cũng vì sắp sửa gặp được gặp con, nên ăn uống rất ngon. Còn Trường Hân không hiểu có phải cũng vui mừng vì sắp sửa được vợ hay không? Mà chàng cũng chưa từng ăn buổi ăn nào ngon miệng như vậy! Đầu bếp lạ từ hoàng cung quả có tài biến chế các món ăn tầm thường trong nhà chàng thành cao lương mỹ vị! Tuy trong bụng hãy còn khó chịu về vấn đề nan giải «*đi, ở*» của cô gái, song chàng vẫn nghe cảm kích. Vì nàng ấy khá tế nhị, cố ý lánh mặt để chàng không mất tự do.

Sau bữa cơm, chủ mời khách ra lan can nhà uống trà. Trường Hân tường thuật hoạt động của nhóm Phục Quốc. Chàng nói:

- Nghĩa đệ và văn sinh đã hai ba lần đưa quân tấn công ngục thất để tìm Hoàng thượng thư. Có lẽ vì thế cha con họ Hồ mới dời lão Thượng thư đến Thăng Long để tránh sự đột nhập của chúng tôi.

Nghe kể đến đó Hoàng Giáp mới hay tuy Giáng Hương ở Trần gia trang, nhưng Quốc Anh lại ở Mật Khu, thì con gái ông có đem gả cho Trường Hân cũng không lấy gì làm kỳ!

Buổi cơm chiều lại thêm một lần cao lương mỹ vị, do đầu bếp tài tình biến hóa. Bữa cơm có cả rượu, nên Trường Hân vô cùng sảng khoái! Dĩ nhiên chỉ có hai người đàn ông, một chủ, một khách, ăn uống đàm đạo với nhau. Người khách thứ hai dường như biến mất, ngoại trừ các món ăn lạ ngon của người ấy hoá phép để sẵn đó. Tuyệt nhiên Trường Hân không thấy bóng dáng nàng Minh Nguyệt đâu cả? Buổi tối chàng lên ra trại lính ngủ đến khi trời có nắng ban mai mới trở vào nhà. Chàng cố ý tới trễ để cho Hoàng Giáp ngủ lâu thêm một chút, hầu đủ sức lên đường đến Trần gia trang. Khi vào nhà, chàng lên vô tư phòng mình thay đổi áo quần, chợt thấy trong phòng có điều khác lạ...

Áo quần chàng được xếp vuốt thẳng nếp, sắp thứ tự trong tủ. Cho đến những cái sút chỉ, thiếu nút, hồng khuy... mà chàng vứt bỏ một xó, cũng được bỏ khuyết lại và nằm ngay ngắn một nơi. Rõ ràng là có bàn tay đàn bà nơi đây!

Trời sinh người đàn ông dù tài ba cách mấy, dù thanh lịch cách mấy, chỗ ăn chỗ ở cũng lợm thợm, nếu không có đàn bà! Và người đàn bà ấy phải là người vợ hay người tình. Chứ như trong nhà có gia nhân, đầy tớ... cũng không thể thay thế cái vén khéo đó được! Mới đầu Trường Hân có hơi bực mình khi biết tư phòng mình có người lạ lên vào, nhất là «người lạ ấy» chàng biết là cô gái kỳ quái kia. Nhưng khi chàng tìm cái nọ, kiếm cái kia, thấy đâu đó ngăn nắp dễ tìm, thì nổi bực tức không còn nữa. Rồi chàng bỗng đem dạ thắc mắc: *“Không hiểu đêm qua cô nàng có ngủ hay cặm cụi may vá dọn dẹp cho chàng?”*

Khi ấy Hoàng Giáp đã áo quần tề chỉnh chờ giờ lên đường. Từ Mật Khu đến Trần gia trang mất một ngày đường. Nếu đi từ sáng sớm, chiều tối có thể tới nơi. Nhưng đối với ông lão như Hoàng Giáp, Trường Hân biết không thể thức khuya dậy sớm, cũng không thể đi hồi hã, nên dự trù phải ăn ngủ giữa đường. Chắc phải mất hai hay ba ngày đường mới tới nơi. Chàng sai một liên lạc viên báo tin cho Quốc Anh hay trước để sửa soạn tiếp khách và vị tiểu thư cũng sớm biết tin cha.

Ngày hôm đó, chàng với Hoàng Giáp từ từ lên đường ...

* * *

Kể từ hôm Giáng Hương cùng với Hùng Phong trên núi trở về tính ra đã hơn nửa tuần trăng. Giáng Hương vẫn còn đau triền miên bởi chứng bệnh tình nan giải. Hàng ngày bà nữ mẫu phải mang thức ăn vào phòng và ngày ngày Quốc Anh đều thăm viếng, chẩn mạch, cho uống thuốc. Dĩ nhiên chàng là thầy thuốc giỏi. Chàng còn lạ gì mà không biết nàng mắc tâm bệnh? Mà tâm bệnh thì thang thuốc đâu giúp ích được bao nhiêu? Quốc Anh đau xót lắm khi trông thấy nàng mỗi ngày một gầy yếu xanh xao. Chàng nghĩ mãi, không hiểu tâm trạng của nàng bởi đâu? Vì thương nhớ cha già chăng? Thương thư Hoàng Giáp bị bắt từ hai năm qua, mà bệnh nàng chỉ có từ khi trên núi trở về. Như vậy chứng bệnh này phát sinh từ khi bọn Hồ đến đây. Quốc Anh tự hỏi: *«Vi nàng quá lo sợ bọn Hồ mà sinh bệnh chăng?»* Như vậy cũng không ổn! Vì nàng đâu thuộc loại nhi nữ thường tình, tham sống sợ chết? Như vậy chỉ còn một giả thuyết khác là nàng đã yêu Hùng Phong! Nghĩ đến điều đó tim chàng đau đớn y như có ai dùng kim mà đâm vào, nhức nhối không chịu đựng được! Bao nhiêu năm ôm hoài một hình bóng trong mộng, rồi cũng hai ba năm trời gặp gỡ kết tình với người trong mộng... Giờ nếu tình này không trọn vẹn, chàng không hiểu mình sẽ ra sao? Chàng yêu nàng, chàng có thể hy sinh mạng sống cho nàng, nhưng nếu phải hy sinh mỗi tình thì thà chết còn hơn!

Quốc Anh vụt nghĩ tới Hùng Phong... Hùng Phong tuy không gầy gò xanh xao nằm một chỗ, nhưng y như con người có xác không hồn. «Nó yêu nàng đến cái độ trầm trọng lắm! Chớ không phải cái kiêu bồng bột mau quên như chàng nghĩ». Chàng không trách cháu. Bởi con trai mới lớn lại cho cận kề giai nhân, bảo nó không yêu sao được? Lỗi này là ở chàng! Chính chàng đã đưa Hùng Phong vào mối tình ngang trái, chớ không phải tự nó muốn! Chính chàng đã làm khổ cháu. Chàng phải trách chàng! Còn nàng? Nàng đã nói lời thệ ước với chàng. Nàng cũng từng nhìn chàng bằng ánh mắt yêu đương. Lẽ nào nàng đã thay lòng? Hay là nàng vì yêu mình, mà biết Hùng Phong yêu nàng nên tội nghiệp mà sinh bệnh? Nếu thế thì tội nghiệp nàng quá! Nếu thế thì chỉ còn cách duy nhất là giúp Hùng Phong nguôi ngoai cơn sầu khổ tương tư. Miễn Hùng Phong quên được Giáng Hương là êm đẹp!

Nghĩ như thế nên Quốc Anh một mặt chăm sóc sức khỏe cho Giáng Hương, một mặt chiếu cố đến Hùng Phong. Chiều nào sau buổi ăn chàng cũng kéo cháu ra vọng nguyệt lầu để kể chuyện xưa tích cũ. Rồi chú khảy đàn, cháu thổi tiêu...Hoặc có hôm đánh cờ tới khuya. Nhưng điều mà Quốc Anh không ngờ là đưa Hùng Phong ngày ngày đến chỗ kỷ niệm... Hai năm trời cùng nàng đánh đàn, thổi tiêu, đánh cờ, đàm đạo văn thơ... Giờ đêm đêm Hùng Phong theo chú trở lại cảnh cũ, nhìn đâu đâu cũng thấy bóng nàng ngồi. Tiếng chú thì thầm kể chuyện, mà cứ nghe như tiếng nàng thổ thê bên tai! Kỷ niệm còn đó...Người yêu còn đó... Chàng làm sao quên được để có thể sống cuộc sống bình thường? Mỗi lần theo chú bước lên vọng nguyệt lầu, Hùng Phong có cảm tưởng như bước lên gai nhọn, thể xác đón đau, tim quần quại rên siết... Quốc Anh vô tình làm khổ thêm cho cháu mà không hay!

Hôm ấy sau buổi ăn chiều, Hùng Phong định tìm cơ thoái thác với chú là bạn xem lại sổ sách nên không thể theo chú lên vọng nguyệt lầu, thì chợt nghe tiếng vó ngựa trước ngõ. Chàng hốt hoảng tưởng là bọn Hồ, nên tung mình chạy ra... Chờng thấy một số gia đình của Trần gia trang đi với một tên binh áo lam, người của Mật Khu, Hùng Phong lấy làm ngạc nhiên, hỏi:

- Người có việc hệ trọng ở Mật Khu chăng?

Người này muốn tìm Quốc Anh, lại không biết mặt Hùng Phong, nên ngần ngại không chịu nói. Bọn gia đình thấy vậy vội vàng nói:

- Đây là công tử của chúng tôi. Người anh em có việc chi, cứ thưa lại với công tử.

Tên binh của Mật Khu nghe giới thiệu Hùng Phong vội vàng xuống ngựa chào và nói:

- Thưa công tử! Nguyễn tướng công cần báo một tin quan trọng với Tiêu Dao tráng sĩ.

Hắn nói vừa moi trong túi áo lá thư trao cho Hùng Phong. Nghe nói là thư của chú, Hùng Phong không mở ra xem, chỉ hỏi:

- Người anh em chỉ cần trao thư hay cần gặp mặt chú tôi?

- Tôi chỉ có bổn phận trao thư cho Tiêu Dao tráng sĩ thôi.

- Nếu thế tôi sẽ trao thư cho chú tôi ngay.

- Cảm ơn công tử! Kính chào công tử!

Hắn cúi đầu chào Hùng Phong và phóng lên ngựa. Hùng Phong chợt hỏi:

- Người anh em rời Mật khu từ bao giờ?

- Từ đầu hôm qua.

- Thế thì suốt đêm suốt ngày đi đường, chắc phải mệt lắm! Nếu không có lệnh phải về ngay, người anh em hãy nghỉ lại đây đêm nay, sáng mai hãy đi.

- Cảm tạ công tử.

Hùng Phong bảo bọn gia đình:

- Các người hãy hướng dẫn người anh em của Mật Khu đến chỗ ăn uống và chỗ nghỉ ngơi.

Tên binh của Trường Hân đi theo bọn tráng đinh của Trần gia trang mà trong lòng vô cùng cảm kích đến sự chăm sóc của Hùng Phong, tự nhủ: « *Vị công tử này còn trẻ mà phong độ không thua kém chủ tướng của ta!* ». Chờ bọn họ đi hết Hùng Phong mới trở vô nhà tìm chú trao thư. Chàng vào sảnh đường không thấy chú ngồi đó, nên đoán chú đã về thư phòng. Chàng phóng nhanh lên mấy bậc thang lên lầu đến thư phòng chú, thấy cửa để hở nên nhẹ bước vào, bắt gặp chú ngồi gục đầu nơi bàn viết, hai vai run run...

Quốc Anh đang khóc! Khóc vì xót thương người yêu đau hoài không dứt. Khóc vì tội nghiệp cháu mới vào tuổi yêu đương đã gặp oan trái. Còn chàng bất lực trước nỗi khổ của hai người mà không biết phải làm sao? Chàng sẵn sàng hy sinh nếu Giáng Hương chịu nên duyên với Hùng Phong. Dù chàng biết rằng mất tình yêu này đời chàng trở thành vô nghĩa. Nhưng chẳng thà chàng giết đời mình, hơn là thấy người yêu và cháu chết dần chết mòn...

Hùng Phong bước vào phòng thấy chú đang khóc, lòng xốn xang không chịu được! Chàng đoán nguyên nhân chú khóc có lẽ là vì mình yêu Giáng Hương. Giây phút đó chàng cảm thấy vô cùng hối hận và thương yêu chú vô vàn. Không đành lòng được nữa, chàng chạy tới quỳ sụm bên chân chú thổn thức rằng:

- Hùng Phong chưa đền đáp ơn dưỡng dục đã làm khổ chú. Cháu thật không đáng sống trên cõi đời này nữa!

Quốc Anh nghe tiếng Hùng Phong giật mình ngẩng mặt lên. Hai chú cháu nhìn nhau trong nghẹn ngào cảm lặng với muôn ngàn thương yêu... Một lúc thật lâu, Quốc Anh đưa tay vuốt tóc cháu, nhỏ nhẹ nói:

- Trong đời ta chỉ mong cháu được vui sướng và hạnh phúc. Nhưng chính ta lại đem đến cái khổ cho cháu!

Hùng Phong nói trong nước mắt:

- Cái khổ nào phải do chú gây ra? Tự cháu chuốc lấy cái khổ cho mình mà thôi. Từ đây cháu xin hứa...

Cháu hứa... sẽ không buồn nữa!

Quốc Anh nghe Hùng Phong nói, nét mặt đang u ám vụt tươi tỉnh lại. Chàng đỡ cháu đứng lên và nói bằng một giọng thật dịu:

- Đời cháu còn dài. Đừng nên vì một lần tuyệt vọng mà hủy hoại hồn xác. Chúng ta là thân nam tử, hai vai còn nặng gánh san hà. Đâu có thể vì... vì một chuyện không toại nguyện mà để tâm tư dằng dặc khổ khổ?

Hùng Phong quệt nước mắt, nói:

- Cháu xin nghe lời vàng ngọc của chú. Từ đây cháu sẽ... Cháu... Cháu không...

Quốc Anh ghì cháu vào lòng, âu yếm nói:

- Ta hiểu cháu muốn nói gì và ta tin cháu làm được. Từ đây chúng mình vui vẻ như trước nhé?

Rồi chàng đổi giọng dí dỏm hỏi:

- Công tử tìm tôi để đánh cờ phải không?

Hùng Phong cười nhỏ:

- Chú đoán sai rồi! Cháu tìm chú vì lá thư của chú Hân.

Quốc Anh nghe nói thư của Trường Hân thì có vẻ khẩn trương. Chàng bỏ Mật Khu về gia trang giải quyết chuyện nhà đến nay đã nửa tháng. Chắc có chuyện khẩn cấp quan trọng nên nghĩa huynh chàng mới gửi thư. Nào ngờ thư viết như vậy:

Hiền đệ,

Trong một chuyến tấn công địch để cướp lương thảo, anh tình cờ cứu được Hoàng thượng thư trên tù xa. Anh sẽ đưa Hoàng thượng thư đến Trần gia trang để hội ngộ với con gái.

Thư này báo tin trước để hiền đệ chuẩn bị tiếp khách và cũng để Hoàng tiểu thư sửa soạn đón mừng cha.

Hẹn gặp lại hiền đệ nay mai

Nghĩa huynh. Nguyễn Trường Hân.

Trần Quốc Anh đọc thư xong mừng quýnh trao cho Hùng Phong, bảo:

- Cháu đọc tin mừng này đi, rồi mình đi báo tin cho Hoàng tiểu thư.

Hùng Phong nghe chú nói là tin mừng, không hiểu là tin gì, tay run run cầm thư đọc... Chừng xem xong thư

Hùng Phong vui ra mặt. Quốc Anh kéo cháu đi nói:

- Mình đi báo tin này với Hoàng tiểu thư, chắc nàng hết bệnh không chừng!

Hùng Phong không muốn theo chú gặp Giáng Hương, nhưng sợ chú phiền lòng nên gượng gạo bước theo.

Quốc Anh gõ cửa phòng Giáng Hương. Hùng Phong đứng chờ bên ngoài mà tay chân lạnh ngắt, tim đập như trống khua, tưởng chừng như chú bên cạnh nghe thấy!

Cánh cửa được mở ra...Nàng xuất hiện trong lớp áo màu hồng nhạt, tóc không cài bỏ lỏa xỏa xuống bờ vai.

Nàng vẫn đẹp với dung nhan tiêu sái bất diệt! Hình vóc tuy có gầy đi, đôi má tuy có nhợt nhạt...nhưng rõ ràng trước mắt chàng, nàng tiên ấy vẫn là giai nhân bậc nhất!

Hùng Phong xúc động cúi mặt xuống. Giáng Hương được sự thăm viếng bất ngờ của hai người yêu, lòng bán loạn run rẩy. Quốc Anh lên tiếng:

- Chúng tôi đến báo tin vui cho tiểu thư.

Chàng nói vừa trao thư của Trường Hân cho nàng. Giáng Hương cố trấn tĩnh cho tay không run, đưa tay nhận thư. Nhưng nàng bủn rủn té sụm xuống. Hùng Phong hốt hoảng đưa tay ra chụp nàng, nhưng bỗng e dè sợ hãi buông xuôi. Cũng may Quốc Anh đứng sát một bên, vừa lúc nàng ngã, chàng kịp chụp nàng, bỗng đặt lên giường. Chàng kéo chăn đắp cho nàng và nói:

- Tiểu thư hãy bình tâm. Bức thư này nghĩa huynh tôi báo tin chúng ta rõ: Anh ấy đã cứu Hoàng thượng thư khỏi quân Hồ. Hiện cả hai đang trên đường đến Trần gia trang.

Giáng Hương nghe tin cha mừng rỡ ngồi bật dậy. Nàng cười đồng với giọt lệ vui mừng chảy dài:

- Có thật thế sao tráng sĩ? Cha thiếp đã được giải cứu rồi sao?

Quốc Anh gật đầu. Nàng mừng rỡ tuột xuống giường hơn hờ nói:

- Cám ơn tráng sĩ và công tử đến báo tin vui. Thiếp phải cho nhũ mẫu biết mới được.

Nàng nói rồi lướt qua mặt Hùng Phong, chạy phăng qua phòng bà nhũ mẫu.

Hai chú cháu Trần Quốc Anh trông theo, lòng vô cùng hoan hỉ.

* * *

Năm người ngồi quây quần chiếc bàn ăn nơi đại sảnh. Quốc Anh ngồi nơi đầu bàn. Bên phải chàng là Hoàng Giáp và Giáng Hương. Bên trái chàng là Trường Hân và Hùng Phong. Bà nhũ mẫu đứng tiếp cơm cho gia chủ và khách. Ngoại trừ Hùng Phong có nét mặt tư lự. Còn tất cả đều vui mừng rõ rệt. Có lẽ họ nói chuyện rất ít, vì mỗi người mang một ý nghĩ riêng. Giáng Hương tươi như hoa, cứ đưa mắt nhìn cha, miệng chum chim cười. Từ sáng sớm nàng đã thức dậy trang điểm, ăn mặc diễm lệ ngồi nơi đại sảnh để chờ đợi gặp cha, cũng để chào đón vị anh hùng họ Nguyễn có công giải cứu cha nàng.

Sinh sống ở Trần gia trang hai năm, nàng biết Trần Quốc Anh với Nguyễn Trường Hân liên kết chống lại triều Hồ. Và Giáng Hương cũng biết tất cả mọi hoạt động về tài chánh của Trần gia trang đều có mục đích duy nhất là hỗ trợ cho hoạt động chính trị và quân sự của Trường Hân. Đôi khi Giáng Hương và bà nhũ mẫu may vá áo

quần cho binh sĩ của Trường Hân. Nàng nghe nói nhiều về Trường Hân, nhưng nay là lần thứ nhất nàng mới có dịp hội kiến với vị anh hùng này. Nàng có nhận xét «*Vị tướng này hình thái oai phong lẫm liệt. Thật đáng mặt anh hùng! Thấy mặt Nguyễn Trường Hân nàng mới hiểu lý do vì sao một người cao quý như Quốc Anh hết lòng hỗ trợ cho một nhà tướng!*»

Trong khi đó Hoàng Giáp liếc nhìn Hùng Phong bỗng giựt mình nghĩ thầm: «*Chàng công tử này mặt mày anh tuấn, khí vũ hiên ngang, lại xê xích tuổi với con gái ta, thật đôi xứng đôi, lứa xứng lứa. Hai năm qua cả hai gần gũi, biết đâu con gái ta và chàng công tử kia chẳng sinh lòng luyến ái? Chỉ sợ đôi trai tài gái sắc này đã có tình ý với nhau, mà ta đem gả cho Trường Hân, quả không nên!*» Ông chợt liếc nhìn Trần Quốc Anh... thấy gương mặt chàng thật tuấn nhã. Lời nói và cử chỉ của chàng chứng tỏ con người quý phái phong lưu tột bậc. Ông nghĩ: Con gái ta mà không gả cho người này thật quá là vô phúc! Làm sao con ta có thể tìm được một người thứ hai xứng đáng hơn Tiêu Dao tráng sĩ trên cõi đời này? Nghĩ đến đây Hoàng Giáp chợt nghe lòng xót xa nuối tiếc, khiến ông đưa mắt nhìn con người mà ông hứa gả con

...

Nguyễn Trường Hân với nét mặt hào hùng, oai vệ. Giọng nói tiếng cười... chứng tỏ con người hào khí ngất trời. Thử hỏi còn ai đáng mặt anh hùng hơn vị tướng này? Như vậy thì ông có hứa gả Giáng Hương cũng đâu có chi phải nuối tiếc? Cuối cùng thì Hoàng Giáp ân hận mình không có 3 cô con gái, để ông có được 3 chàng rể quý trước mắt...

Quốc Anh đang trầm ngâm suy tính trong lòng... «*Không biết chàng có nên mở lời cầu hôn Giáng Hương ngày hôm nay? Nàng đã nói lời thệ ước. Ngày nào gặp được cha già sẽ xin phép cha kết hôn với tráng sĩ. Nay nàng cùng cha trùng phùng, chàng phải tính chuyện cầu hôn. Chớ lẽ nào để nàng lên tiếng trước? Và lại cuộc chiến này chắc còn dai dẳng, đâu phải chỉ một tháng một năm mà bắt nàng phải chờ đợi? Huống chi nay chàng đã 38 tuổi, nếu muốn cưới vợ thì phải quyết định ngay từ bây giờ.*»

Chàng toan mở lời với Hoàng Giáp, bỗng chợt nghĩ: Ta cưới nàng thì vẫn phải gánh vác việc đao binh. Gươm giáo nào biết dung tình? Nhờ ta có mệnh hệ nào để nàng trợ trợ lẽ loi một mình. Thật lòng ta không nở! Hơn nữa, ta đã tự nguyện «*đặt nợ nước trước nợ tình*». Nếu nay kết hôn với nàng, sợ lòng chiến sĩ mãi bận bịu thế thì không còn tâm trí để diệt thù cứu quốc. »

Hai tư tưởng chống đối nhau khiến Quốc Anh ngồi im thin thít!

Trường Hân thì mang tâm trạng kỳ lạ nhất! «*Lần đầu tiên gặp Giáng Hương, thấy nhan sắc nàng mỹ lệ quá sức tưởng tượng của chàng, khiến chàng kinh hãi nghĩ thầm: Ta là hạng võ biên thô bỉ, làm sao có thể sánh duyên cùng với một kiều nữ dung nhan tiêu sái phi phàm như nàng? Người như nàng chỉ có nghĩa đệ ta mới xứng đáng. Trời ơi! Phải chi ta nhất quyết từ chối đề nghị của Hoàng thượng thư, rồi làm mai cho nghĩa đệ ta, thì hợp tình hợp lý nhất. Dù rằng được nàng làm vợ một đêm thôi cũng thỏa mộng đời, đừng nói chi trăm năm cận kề người ngọc!*» Tuy nghĩ như vậy, nhưng không hiểu sao Trường Hân cảm nghe ray rức khó chịu, y như chàng đã làm điều gì sai quấy trái với lương tâm.

Chỉ riêng Hùng Phong thì không nghĩ ngợi gì cả! Chàng ngồi bất động trên ghế với cõi lòng đã chết, hồn xác rời rạc, nét mặt không buồn, không vui, y như tượng đá trơ trơ... Bỗng nhiên Hoàng Giáp lên tiếng, đánh tan bầu không khí yên lặng của mọi người:

- Giáng Hương con! Ta được gặp lại con hôm nay là nhờ Nguyễn tướng công đã giải cứu ta khỏi lao tù bọn Hồ.Ơn của người đối với con cha ta thật to lớn. Ta không biết lấy chi đền đáp cho xứng đáng nên đã hứa gả con cho Nguyễn tướng...

«*Chát!*» chén cơm trên tay Giáng Hương rơi xuống nền nhà bễ văng tung toé, ngắt ngang câu nói của Hoàng Giáp. Bà nữ mẫu nghe qua cũng kinh hoàng biến sắc. Bà cúi xuống lượm những mảnh bễ mà hai tay run rẩy...nhặt lên rót xuống mấy lượt.

Hùng Phong giựt mình đánh thót, đưa mắt nhìn chú, mặt tái mét. Quốc Anh ngồi lặng người, y như một người té từ trên cao xuống, đờ đẫn tê dại, không còn nhúc nhích được! Gương mặt của Giáng Hương trắng phệt như tờ giấy, toàn thân run run...Nàng ngồi trên ghế mà hai tay phải vịn thành bàn cho khỏi ngã.

Hoàng Giáp và Trường Hân chưa kịp hiểu thái độ của nàng, thì Giáng Hương đã ghen ngào lên tiếng:

- Thưa cha! Phận làm con, con đâu dám cãi lệnh cha mà không kết duyên với người mà cha đã lựa chọn, nhất là đối với Nguyễn anh hùng, người mà cha con ta đã thọ ơn cao dày? Khốn nỗi, trong những ngày lưu lạc xa cách cha, con đã được Trần tráng sĩ giải thoát khỏi bọn cường đạo. Con tự biết với tấm thân yếu đuối không thể nào dẫn bước giang hồ mà yên thân được, nên đã chấp nhận lời mời của Trần tráng sĩ về nương

náu ở Trần gia trang. Dù chưa được sự chấp thuận của cha, song con tự nghĩ phận con là gái, bước vào ngưỡng cửa họ Trần thì kể như đã nhận lời cầu hôn với họ Trần. Nên con đã thề nguyện ngày nào sum họp với cha già, con sẽ xin phép cha cho con trọn đời hầu hạ Trần tráng sĩ để đền đáp ân tình này. Con...

Giáng Hương vụt ngưng lời và khóc ngất, vì trông thấy gương mặt Hùng Phong trắng phệt, đôi môi mím lại... Nỗi thống khổ của chàng đã đến mức cùng cực, không đề nén thêm được nữa! Chàng lão đảo đứng lên khỏi ghế nói hai tiếng «xin phép», rồi thất thểu bước đi... Chàng không còn can đảm ngồi lại đó để nghe chuyện hôn nhân của Giáng Hương... Để nghe cha nàng hứa gả nàng cho chú Trường Hân! và nàng hứa gả nàng cho chú Quốc Anh! Không! Chàng không thể ngồi đó lâu hơn nữa! Chàng là một kẻ vô vọng! Một kẻ thừa thãi! Dù chàng được nàng yêu chẳng nữa! Chàng đã biết trước nàng sẽ nói những lời đó, nhưng chàng vẫn không chịu đựng nổi khi nghe một sự thật phũ phàng!

Hùng Phong đi rồi Giáng Hương có cảm tưởng như con tim mình đã tụt khỏi lồng ngực. Nàng có cảm tưởng như mình sắp chết, hay nói đúng ra đang bước vào một cuộc đời chết, cho vẹn chữ hiếu, cho trọn chữ ân. Còn chữ tình thì... Nước mắt nàng lăn chã tuôn rơi... Hoàng Giáp ngồi chết đĩnh, không biết phải nói gì trước cảnh ngộ oái oăm này? Quốc Anh đáng lý phải vui mừng, vì nàng đã xác nhận trước mặt mọi người và trước mặt chàng: Nàng đã không quên lời hẹn ước. Nàng đã không thay lòng. Thế nhưng tại sao Quốc Anh chẳng cảm nghe hạnh phúc? Bước đi thất thểu của cháu khi nãy làm Quốc Anh đau nhói ở tim. Rồi chàng nhìn thấy nghĩa huynh ngồi ngây người bất động, thì trong lòng cũng chua xót ngậm ngùi.

Bây giờ mọi người đã rời bàn ăn. Hoàng Giáp dìu Giáng Hương đến ngồi nơi ghế trường kỷ, cũng chưa biết giải quyết câu chuyện ra sao? Ông cũng đồng ý với Giáng Hương: «*Làm thân con gái đi về nhà chàng trai thì đâu có thể kết hôn với người khác?*». Việc này là lỗi của ông đã hứa gả con cho Trường Hân mà không suy liệu kỹ càng. Bây giờ lâm vào cảnh nan giải này, ông phải xử sao cho vẹn?

Trường Hân đứng lặng một lúc, vụt kéo Quốc Anh ra sân, nói bằng giọng hết sức cảm xúc:

- Hiền đệ! Việc cha nàng hứa gả nàng cho anh, quả thật anh không muốn! Anh vì ngại làm buồn lòng lão thượng thư nên phải câm nín, mà thâm tâm anh lúc nào cũng bứt rứt khó chịu. Cũng may Hoàng tiểu thư đã lên tiếng làm sáng tỏ mọi điều để anh có cơ từ chối việc hôn nhân. Cái tình bạn hữu thâm thiết của chúng ta không thể vì chuyện nhân duyên mà sút mẻ. Lúc nào anh cũng mong muốn cho hiền đệ tìm được hạnh phúc, mà nay suýt chút nữa anh làm lỡ cuộc nhân duyên của hiền đệ! Anh thật vô cùng ân hận! May mà sự việc không đến nỗi nào để chúng ta còn có thể giải quyết dễ dàng. Ngay bây giờ anh sẽ vào giáp mặt với Hoàng thượng thư, để xin rút lại lời chấp thuận của anh. Tất nhiên mọi việc sẽ an bày.

Quốc Anh nắm tay Trường Hân giữ lại, nói:

- Hiền huynh chớ bận lòng. Việc ấy do nàng với cha nàng định liệu, chớ anh em ta vô can. Nàng vì nghĩ mình thọ ơn với em mà tự hứa nhân duyên. Cha nàng vì thọ ơn với hiền huynh mà hứa gả con. Vậy là tự cha con người ấy buộc anh em chúng ta vào vòng tình ái. Chứ sự thật thì...hiền huynh cũng hiểu là em vẫn chưa muốn bận bịu thế này. Em... đã quen cuộc đời phóng túng tự do. Em đâu muốn bị ràng buộc tâm tình?

Không hiểu sao chàng lại nói lời dối lòng và dối bạn như thế? Trường Hân tin ngay lời Quốc Anh nói. Chàng tin nghĩa đệ mình bị trường hợp bắt buộc phải chấp nhận hứa hẹn với Giáng Hương, chớ không phải cả hai yêu nhau, nên lượng tâm cảm thấy nhẹ nhàng đôi chút. Dù vậy chàng vẫn nhất quyết nói:

- Dù sao thì hiền đệ cũng nên chấp nhận cuộc nhân duyên với nàng. Anh thấy nàng rất xứng đáng với hiền đệ.

Quốc Anh vụt nhớ tới Hùng Phong nên thờ dãi nói:

- Có lẽ em cũng nên nói lời từ chối với nàng.

Trường Hân lầm tưởng là Quốc Anh muốn nhường Giáng Hương cho mình, nên nghiêm giọng nói:

- Thứ nhất là anh không yêu nàng. Thứ hai anh là kẻ đến sau. Anh nhất quyết từ chối cuộc nhân duyên này. Chàng nói rồi quay lưng đi với ý định tìm Hoàng Giáp nói lời từ hôn. Nhưng Quốc Anh níu bạn lại, nói giọng buồn thiu:

- Hiền huynh chớ nên nói lời từ chối làm cho tự ái nàng bị va chạm. Thà để nàng từ chối chúng ta...Em tin chắc rồi đây nàng sẽ chối từ tất cả!

Chàng nói thế vì chàng đã đoán được một phần tâm trạng của Giáng Hương. Nàng đã khóc nức nở khi Hùng Phong ra khỏi phòng. Chứng tỏ nàng có yêu Hùng Phong! Nhưng nàng lại không muốn thay lòng đổi dạ, không muốn bội ước với chàng, nên đã nhắc lại lời nguyện. Cái khổ của nàng, Quốc Anh đã thấy rõ. Cuộc tình oan trái này phần lớn là lỗi ở chàng. Bây giờ mọi sự đã trễ rồi, không còn cứu vãn được nữa!

Trường Hân cũng sợ nếu chàng tìm cha con Hoàng Giáp nói lời từ khước hôn nhân sẽ chạm đến tự ái của họ, nên không biết phải làm thế nào, nét mặt dàu dàu...Sau cùng chàng nắm tay nghĩa đệ xiết chặt trong tay chàng, thân thiết bảo:

- Tốt hơn anh nên trở về Mật khu để cha con người ấy không gặp cảnh khó xử. Hơn nữa, việc nước còn đa đoan...Anh không thể vắng mặt lâu.

Quốc Anh lưu luyến:

- Anh mới tới đây chưa kịp nghỉ, đã vội ra về sao? Hay là để chậm lại ngày mai...

Trường Hân lắc đầu, nói giọng tiếc rề:

- Đáng lý anh cũng có thể ở lại với hiền đệ một ngày. Nhưng thôi! ...Ở lại càng gây điều khó xử cho lão thượng thư.

Bỗng chàng đổi giọng nghiêm trọng nói:

- Hiền đệ nên nghe lời khuyên của anh mà nhận lời cầu hôn với nàng Giáng Hương. Phần anh, anh đã quyết định rồi. Nếu hiền đệ cản anh, không cho anh gặp mặt với Hoàng thượng thư, thì khi trở về mật khu anh sẽ viết một thư lựa lời nói khéo cùng người. Anh về thôi!

Chàng nói rồi đi thẳng một mạch tới chỗ buộc ngựa. Quốc Anh ngùi ngùi bước theo, không biết nói lời gì?

Trước khi lên yên, Trường Hân còn dặn dò:

- Hiền đệ an tâm ở lại Trần gia trang giải quyết chuyện nhà. Việc chinh chiến đã có anh. Thôi anh đi! Nhớ... chuyển lời chào từ giả của anh với mọi người.

Chàng lìa Trần gia trang trở về Mật khu với một tâm sự nặng nề. Quốc Anh trông theo cho đến khi hình bóng của nghĩa huynh không thấy nữa mới trở vào nhà.

* * *

Chương Mười Bốn

Thương Bạn Cưới Vợ Khẩn

Suốt khoảng hành trình dài đằng đặc Trường Hân buồn bực khôn nguôi vì câu chuyện nàng Giáng Hương. Từ giây phút đầu khi Hoàng Giáp hứa gả con, Trường Hân có linh cảm rằng nàng ấy với nghĩa đệ phải có tình với nhau, vì họ quen biết từ lâu. Chàng đã tiên liệu điều đó, song lại yếu lòng sợ phật ý Hoàng Giáp, không dám chối từ đề nghị hôn nhân, để gây nên tình trạng khó xử vừa qua. Chàng thương quý Quốc Anh nên nghe lòng khốn khổ và tự trách mình đã làm trở ngại cuộc nhân duyên của nghĩa đệ. Chàng sợ Hoàng Giáp quyết giữ lời hứa, buộc Giáng Hương phải kết hôn với chàng. Chàng sợ Quốc Anh chối từ tình yêu của Giáng Hương để nhường nàng cho chàng. Bởi chàng còn lạ gì tâm tánh cao thượng của nghĩa đệ? Từ mười mấy năm qua, anh em kết nghĩa với nhau, tình thân ái còn hơn ruột thịt. Bỗng dưng vì chuyện lương duyên mà gây khổ cho nhau! Càng nghĩ, Trường Hân càng nghe lương tâm dày vò cắn rứt, đâm oán giận mình! Trọn đêm đó chàng với ngựa đi không ngừng, tâm trí nặng trĩu buồn khổ... Chàng suy nghĩ mãi, vẫn không biết làm cách nào để Quốc Anh chịu thành hôn với Hoàng tiểu thư mà không e ngại thối mác vì chàng. Chỉ có một cách duy nhất là chàng phải cưới vợ. Chàng cưới vợ, tất nghĩa đệ chàng không có cơ nhường người yêu.

Nghĩ đến lấy vợ, Trường Hân nghe lòng dâng lên một nỗi thê lương. Đã 38 tuổi đời, chưa hề nghĩ đến hôn nhân, bỗng dưng hôm nay ùng ùng đi kiếm vợ gấp. Mà lấy ai? Tìm đâu ra người mai mối? Hơn mười năm qua chàng sống mai danh ẩn tích trong rừng núi, thiên hạ còn không biết chàng sống chết ra sao. Làm gì có người còn nhớ đến chàng mà chịu gả con? Và lại, chàng đã tự hứa hiến cuộc đời cho tổ quốc, kẻ thù của dân tộc còn ngòi ngắt ngường trên ngai, dân lành còn điêu linh khốn khổ, thì đâu phải lúc để chàng đi kiếm vợ gấp? Cực chẳng đã bị ép buộc như trường hợp Hoàng Giáp đã buộc chàng, chàng phải nhận lời. Chớ giờ đây đâu có ai ép buộc gả con cho chàng, mà chàng phải cưới vợ? Nhưng thương bạn thì phải cưới vợ! Cưới vợ mới có thể giải quyết tình trạng khó xử của cả hai. Như thế chàng mới bình tâm mà lo việc đại sự quốc gia. Vậy điều tiên quyết là «kiếm vợ»! Bỗng dưng Trường Hân thấy môi miệng mình vừa cay vừa đắng!

Chàng đến làng Tư Vũ để lấy đồ qua sông, trời đã bắt đầu sáng. Ánh dương quang tỏa rực trên đỉnh núi Ba Vi... Giang san của chàng đã hiện ra trước mắt, song chuyến này trở về nhà chàng nghe cõi lòng não nề ngao ngán. Bất thần chàng vụt nhớ trong nhà mình còn chứa cô khách «kỳ quái Trần Minh Nguyệt». Nhớ đến nàng này trong lòng Trường Hân nửa phần bực bội, nửa phần êm dịu. Chàng tự hỏi: «*Khi ta trở về Mật khu, nàng ấy còn chơi trò «cút bắt» nữa không? Ít hôm nữa Lê và Phan tiên sinh trở lại Mật Khu, rồi đến Quốc Anh, thì phòng trống còn đâu mà chứa cô ta?*» Trong lòng đang khốn khổ vụ Hoàng Giáp đề hôn, giờ lại nghĩ đến vụ nan giải này, khiến Trường Hân bực tức phóng ngựa như bay... Nhưng thay vì chàng đi về phía núi Ba Vi, chàng lại cho ngựa chạy qua ngô Gia Lâm. Mục đích của chàng là sẽ đến Đông Triều tìm Trần Nguyệt Hồ báo tin về nàng Minh Nguyệt, để ông ta tới gấp Mật Khu mà đón con gái.

Đến trưa chàng dừng chân nơi quán nước bên đường ăn uống, bỗng nhớ đến hai buổi cơm ngon do cô gái kỳ quái kia nấu, lòng se lại. Tự nghĩ: «*Nàng ta đã nói rõ lý do không chịu trở về với cha mẹ, mình đã biết mà còn làm trái ý nàng, nhờ nàng uất hận uyên sinh thì lỗi của mình to lớn lắm*». Chàng lại nghĩ: «*Nàng ta cũng thuộc loại gái khí khái đó chứ? Thà chịu tù tội chớ nhất định không hầu hạ tên gian thần cướp ngôi Vua. Gái như nàng đâu thuộc loại nhi nữ thường tình? Huống chi nay nàng quyết lòng thà chết, chớ không muốn trở về gia cư gặp lại cha mẹ, chỉ vì tự cho kiếp sống thừa của một cung nữ là nhục nhã tổ tông. Tại sao nàng có ý nghĩ lạ lùng như vậy?*»

Trong phút chốc Trường Hân cảm thấy kính phục nàng này. Chàng bỗng nhớ đến bàn tay huyền diệu của nàng đã biến hoá các món ăn tầm thường nhà chàng thành cao lương mỹ vị. Rồi cũng bàn tay đó sắp xếp ngăn nếp gian phòng của chàng... Lần đầu tiên trong đời Trường Hân nghe lòng xao xuyến khi nghĩ về một người con gái... Bỗng dưng chàng nghĩ: «*Nàng không chịu trở về với cha mẹ, thôi ta cưới quách nàng làm vợ cho yên phận nàng, mà cũng yên phận ta! Như thế nghĩa đệ và Hoàng tiểu thư không còn gì e ngại nữa mà không tiến tới hôn nhân!*» Đã tìm được lối thoát, Trường Hân nghe lòng êm dịu, cho ngựa đi thong thả lại...

Chiều hôm sau chàng đến tư gia của Trần Nguyệt Hồ. Vì từ hơn năm qua Trần Nguyệt Hồ công khai chống triều đình, nên vùng này trở thành vùng bất an. (Chủ trương của nhóm Phục Quốc là mỗi người chiếm cứ một vùng, gây nổi dậy khắp nơi, khiến quân Hồ phải phân chia lực lượng phòng vệ, quân lực sẽ kém đi.) Cũng may mà chàng có mặt hiệu khắc trên gươm nên qua được các trạm kiểm soát của quân binh Trần Nguyệt Hồ. Bốn chữ «Mài Gươm Phục Quốc» trên gươm chàng quả tiện dụng trong lúc này, vì đi đến đâu chàng cũng không cần xưng danh. Khi tên binh đưa Trường Hân vào nhà Trần Nguyệt Hồ thì trời đã chạng vạng tối. Vì chàng không nói họ tên, nên bọn gia nhân để chàng ngồi ở nhà ngoài.

Một lúc sau Trần Nguyệt Hồ mới thủng thảng đi ra, chợt nhìn thấy Trường Hân thì kinh hãi kêu lên:

- Trời ơi! Nguyễn tướng công mà chúng nó không nói rõ để tôi kíp ra đón. Xin tướng công tha lỗi cho tôi.

Trường Hân mỉm cười:

- Lỗi của tôi đường đột tới viếng mà không nói rõ họ tên.

Rồi chàng không đợi Trần Nguyệt Hồ hỏi lý do chàng đến, chàng vô đề thẳng:

- Mục đích tôi đến gặp Trần anh hùng là để xin cầu hôn với Trần tiểu thư.

Vì bản tánh chàng là con nhà võ, không thích nói vòng vo. Chàng lại quên, không tường thuật vụ đã cứu nàng Minh Nguyệt. Nên khi Trần Nguyệt Hồ nghe chàng nói đến cầu hôn con gái ông, ông vô cùng sững sốt. Ông đưa mắt nhìn Trường Hân trân trối, trong lòng hết sức hoang mang, không hiểu chàng có điên loạn hay không?

Thời bấy giờ trai muốn đi hỏi vợ phải nhờ mai mối dạm lời trước. Có đâu chú rể ùng ùng vào nhà đang gái đòi cưới? Huống chi có lần ông kể Trường Hân biết con gái ông đã bị tiến cung. Vợ ông cũng vì chuyện đó mà đau ốm triền miên. Ông cũng đâu còn đứa con nào khác? Ông ngáy người nhìn Trường Hân một lúc, thấy chàng vẫn bình tĩnh ngồi chờ ông trả lời... Ông luống cuống không biết tỏ thái độ ra sao? Cũng vì lâu nay ông vốn quý trọng vị anh hùng họ Nguyễn, nên không dám tỏ vẻ bất bình hay nói lời phật ý. Ông trấn tĩnh nói:

- Chắc Nguyễn tướng công cũng rõ là tôi chỉ có một đứa con gái duy nhất đã bị nạp vào cung từ 7 năm qua...

Trường Hân ôn tồn ngắt lời:

- Chính tôi muốn cầu hôn nàng Trần Minh Nguyệt ấy.

Thêm một lần nữa Trần Nguyệt Hồ tưởng chàng điên. Bởi con gái ông đang là cung nữ, chưa biết sống chết ra sao, làm sao ông có thể gả cô ta cho chàng được?

Cũng may Trường Hân sực nhớ là mình quên tường thuật việc đã cứu nàng Minh Nguyệt, nên vội vàng vắn tắt:

- Tôi xin lỗi quên kể cho Trần anh hùng rõ: Nguyên ngày rằm vừa qua tôi cùng toán quân Phục Quốc tấn công đoàn xe tải lương của triều Hồ, vô tình giải thoát hai chiếc tù xa. Một tù nhân là Hoàng lão thượng thư và người thứ hai là Trần tiểu thư. Tôi đã đưa cả hai vào Mật khu trú tạm, định sau đó cho người đưa tiểu thư về Đông Triều. Nhưng nàng khăng khăng từ chối, viện lẽ: «*Tám thân cung nữ nhục nhã, không xứng đáng gặp lại mẹ cha*». Tôi không còn cách gì khác là đến đây xin phép Trần anh hùng và Trần phu nhân được cưới nàng làm vợ, để nàng có thể ở lại nhà tôi mà không mang tiếng thị phi.

Câu chuyện của Trường Hân thuật lại làm Trần Nguyệt Hồ sững sốt, nước mắt chan hoà... Ông bỏ khách đứng đó, chạy vào buồng trong. Một chốc sau ông trở ra với người đàn bà xanh xao ốm yếu. Cả hai vệt quỳ trước mặt Trường Hân nói bằng giọng khích động:

- Vợ chồng chúng tôi vô cùng cảm tạ ơn đức cao dày của Nguyễn tướng công đã giải thoát cho tiện nhi khỏi vòng tù tội của bọn Hồ, còn cứu vớt cuộc đời thừa của nó. Chúng tôi chỉ biết lạy tạ ngài để tỏ lòng biết ơn.

Nói rồi cả hai cùng lạy. Trường Hân cũng lịnh quỳnh quỳ xuống lạy trả lễ và nói:

- Nếu hai vị thuận tình thì là nhạc phụ và nhạc mẫu của tôi. Xin hãy coi tôi vào hàng con cái.

Trần phu nhân vì đang đau bệnh, được tin con quá đột ngột, nên nổi vui mừng làm bà ngất đi. Trần nguyệt Hồ hốt hoảng bồng vợ vào nhà trong, rồi tắt tả trở ra hỏi thêm tin tức con gái, cũng hỏi thăm về hoàn cảnh của Hoàng Giáp.

Trường Hân tường thuật rõ ràng mọi sự... Dĩ nhiên chàng giấu nhẹm câu chuyện Hoàng Giáp hứa gả con và nỗi khổ lòng giữa chàng với Trần Quốc Anh về nàng Giáng Hương. Tối hôm đó chàng nghỉ đêm tại gia trang của Trần Nguyệt Hồ. Nhạc gia và con rể tương lai lại bàn về quốc sự.

Trần nguyệt Hồ bỗng thở dài nói:

- Từ khi bọn Hồ nắm quyền cai trị trong nước bất an, dân tình khốn khổ, mà quân nhà Minh bên Tàu cũng dòm ngó đất An Nam. Tôi sợ nay mai nước ta sẽ rơi vào tay ngoại bang.

Trường Hân ngậm ngùi:

- Bôn phận chúng ta là vóc lòng hy sinh vì nước. Ở hoàn cảnh nào nếu mọi người dân đồng lòng bảo vệ quê hương, thì dù cho triều Hồ hay binh cuồng tướng bạo nhà Minh, chúng ta cũng giữ được non sông gấm vóc. Sáng hôm sau Trường Hân dậy sớm, sửa soạn giã từ gia chủ trở về mật khu. Trần Nguyệt Hồ trao cho chàng một phong thư viết cho nàng Minh Nguyệt. Trong thư đại khái cho con gái biết: «*Nguyễn Trường Hân đích thân đến nhà đề hôn và cha mẹ đã thuận ý cho phép cả hai được thành hôn ở Mật Khu mà không cần sự hiện diện của song thân*».

Trước khi lên ngựa Trường Hân quỳ lạy Trần Nguyệt Hồ và Trần phu nhân, vừa nói:

- Từ đây người là nhạc gia và nhạc mẫu của tôi. Xin cho tôi được lạy giã từ.

Trần Nguyệt Hồ và Trần phu nhân lịnh quỳnh đỡ chàng đứng lên, bảo:

- Hiền tể đừng nên quá câu nệ lễ giáo như vậy. Chúng ta nay là người nhà, thì nên lấy tình thân thiết mà đối đãi nhau. Huống chi hiền tể là ân nhân của ta.

Trường Hân được Trần Nguyệt Hồ đưa theo một đoạn đường. Cả hai chia tay trong niềm quyến luyến. Đến chiều chàng về đến nhà, bất chợt gặp nàng Minh Nguyệt đang thơ thẩn một mình trước tiểu kiều. Sợ nàng trông thấy chàng lại lẩn trốn, nên chàng vội vàng lên tiếng từ xa:

- Trần tiểu thư, có người gửi thơ này cho tiểu thư.

Cô gái tỏ vẻ ngạc nhiên vì không rõ thơ của ai? Trường Hân đến gần trao thơ, miệng chum chim cười, nói nhỏ:

- Nàng có thể làm thức ăn thịnh soạn tối nay không? Tôi cần tổ chức một bữa tiệc nhỏ để mời một người...

Minh Nguyệt ngỡ chàng dẫn khách về nên vội vàng rút lui vào nhà bếp. Trường Hân vào nhà bảo nhỏ lão Quý và Nghiêm Nghiêm lập cho chàng một bàn thờ ở ngoài trời và cho gọi Đoàn Trí đến gấp. Chàng tắm rửa, thay đổi quần áo từ trong phòng bước ra đã thấy cao lương mỹ vị bày sẵn trên bàn. Sợ cô gái lại bỏ đi, Trường Hân dặn Nghiêm Nghiêm đứng chờ nơi đầu tiểu kiều, khi thấy nàng Minh Nguyệt muốn rời khỏi nhà thì chặn lại nói rằng: «*Tướng công đang chờ Tiểu thư để làm lễ. Xin tiểu thư đọc bức thơ Tướng công giao khi này, tất sẽ hiểu*».

Quả đúng như dự đoán của Trường Hân! Nàng Minh Nguyệt sau khi hoàn tất các món ăn định lánh mặt ra vườn trúc, vì nàng không muốn làm phiền chủ nhân. Bị Nghiêm Nghiêm chặn lối nói lời kỳ lạ, Minh Nguyệt châu mày không hiểu. Nghe nhắc đọc thơ, nàng mới sực nhớ lá thơ Trường Hân giao, chẳng rõ là của ai? Nàng lo làm cơm gấp, chưa kịp đọc thơ. Bây giờ mở thơ ra, nàng nhìn thấy tuồng chữ của phụ thân, lòng xúc động bồi hồi, tay run run ... Mấy hàng chữ của cha làm Minh Nguyệt choáng váng đứng không vững, suýt ngã.

Nghiêm Nghiêm hốt hoảng chụp lại, kêu lên:

- Tiểu thư! Tiểu thư sao vậy?

Trường Hân trong nhà nhanh chân bước ra, dìu nàng đi và nhỏ nhẹ nói:

- Cha mẹ đã cho phép chúng ta thành hôn. Nếu nàng không chê tôi là hạng võ biền, xin hãy cùng tôi làm lễ tơ hồng. Bàn thờ gia nhân đã bày sẵn cả rồi. Tiệc cưới của chúng ta có vợ chồng lão Quý, con gái lão, Nghiêm Nghiêm và Đoàn Trí, cận tướng của tôi chứng giám.

Minh Nguyệt nước mắt ròn ròn, đi theo Trường Hân mà tưởng chừng như mình đang sống trong mộng. Hạnh phúc đến quá bất chợt khiến nàng bàng hoàng không tin là thật, người như ngây như dại... Trong nhà ai nấy đều sưng sốt, không hiểu vì sao Trường Hân đưa Hoàng Giáp qua Trần gia trang vừa trở về nhà đã vội vàng cưới vợ? Mọi người đều thắc mắc và cho là điều quái lạ. Đoàn Trí tới sau thấy chủ tướng mình đang quỳ làm lễ trước bàn thờ với tiểu thư họ Trần thì ngờ ngác không hiểu việc gì xảy ra? Nghiêm Nghiêm chum chim cười, rí nhỏ vào tai Đoàn Trí:

- Nguyễn tướng công và Trần tiểu thư đang làm lễ tơ hồng. Đêm nay chúng ta dự tiệc cưới của người đấy! Câu nói của Nghiêm Nghiêm khiến Đoàn Trí kinh hãi, miệng há hốc ra...

Trường Hân làm lễ xong, liếc nhìn đám gia nhân thuộc hạ của mình ai nấy đều ngo ngoe ngác lạ lùng, thì tức cười trong bụng...Chàng toan giải thích vài lời với họ, song tự nhủ: «*Ta còn không hiểu ta đang làm gì, các người hiểu ta sao nữa?*». Nghĩ như thế chàng bật cười lớn, rồi mời mọi người vào tiệc. Bữa nay chủ tớ cùng ngồi ăn chung một bàn, cười nói vui vẻ. Chỉ riêng cô dâu thì cứ giọt vắn giọt dài...không ngừng đổ lệ! Trường Hân biết đó là lệ hạnh phúc, nên để mặc cho nàng khóc!

Tối đêm đó chàng sang phòng cô dâu để cùng nàng nâng rượu hợp cẩn, thấy đôi mắt nàng vẫn còn ướt và đỏ hoe, Trường Hân dí dỏm chọc:

- Vì nàng sợ phải nấu cơm suốt đời cho tôi chẳng mà không ngừng đổ lệ?

Minh Nguyệt vụt khóc to lên, tức tưởi nói:

- Vì sao chàng muốn cưới thiếp? Vì thương hại thiếp chẳng? Thiếp không muốn ai thương hại mình!

Nàng vừa nói vừa khóc tầm ta tầm tặc. Trường Hân ôm nàng bỗng đặt lên giường, thì thảm bên tai:

- Nàng không muốn ai thương hại mình, nhưng tôi muốn nàng thương hại tôi. Tôi thèm các món ăn của nàng. Tôi không muốn mỗi đêm phải ra trại lính ngủ... Nàng thương hại tôi chứ?

Minh Nguyệt nín khóc!

Thế rồi một đêm tình ái tuyệt vời giữa nàng cung nữ với vị anh hùng chiến khu...Trời đêm đó mưa gió bão bùng, ướt đẫm cả một vùng rừng núi. Sáng hôm sau chàng dậy trễ, mưa bão đã dứt. Bầu trời thật quang đãng. Nắng chan hòa trải trên cỏ trên cây, lấp lánh xuống mặt hồ như ánh ngân hà...Núi rừng hôm nay tươi sáng lạ thường! Trường Hân ngồi nơi chiếc bàn nhỏ trước lan can lấy bút đề thơ gửi cho hai người. Một thư cho Quốc Anh:

Hiền đệ,

Cùng một lượt với ngày giải thoát Hoàng thượng thư, anh có giải thoát một người con gái là ái nữ của Trần Nguyệt Hồ. Vì một lý do nàng không muốn về đoàn tụ với cha mẹ, mà anh cũng không thể đuổi nàng khỏi Mật Khu, nên anh đã cưới nàng làm vợ. Nay anh báo tin mừng cho hiền đệ rõ, hiền đệ có một tẩu tẩu nấu cơm rất ngon. Anh mong hiền đệ sớm cho anh một cô em dâu. Hẹn ngày gặp lại.

Thân ái: Nguyễn Trường Hân.

Và một thư gửi Hoàng Giáp:

Kính lão thượng thư,

*Cùng một lần giải thoát Hoàng thượng thư khỏi bọn Hồ, văn sinh có giải cứu tiểu thư họ Trần mà Hoàng thượng thư có biết. Vì lý do nàng không muốn về sinh sống với mẹ cha, văn sinh nghĩ: «*Cứu người phải cứu cho trót*», nên văn sinh đã cưới nàng làm vợ. Thiết tưởng Hoàng thượng thư cũng thấu rõ hoàn cảnh của nàng và ủng hộ việc làm của văn sinh.*

Còn việc nhân duyên của Hoàng tiểu thư thì chỉ nghĩa đệ của văn sinh, tức Quốc Anh, mới là người xứng đáng. Văn sinh rất hoan hỉ nếu nghĩa đệ kết hôn cùng Hoàng tiểu thư một ngày gần đây.

Kính chúc Ngài vạn thọ để lèo lái con thuyền cứu quốc.

Kính bái: Nguyễn Trường Hân.

Trường Hân gấp hai bức thư lại và thở một hơi dài nhẹ nhõm!

Chương Mười Lăm

Không Chọn Được Người Trăm Năm Đành Chọn Cửa Thiền

Giáng Hương ôm nhũ mẫu khóc thật thảm thiết. Đầu nàng gục lên vai người vú nuôi, hai tay bấu víu vào nhau. Nàng khóc thật nhiều. Nước mắt ướt cả một vùng áo của bà nhũ mẫu. Bà cứ để yên cho nàng khóc. Bởi bà không biết phải khuyên giải ra sao? Một lúc sau Giáng Hương ngược mắt lệ nhìn người vú nuôi cầu cứu:

- Con khổ quá nhũ mẫu ơi! Con phải làm sao bây giờ? Thân con không thể xé làm ba, để trọn chữ hiếu, để đáp chữ ân, để vẹn chữ tình... Con không thể bỏ người nào, thì làm sao con có thể chọn được người nào hở nhũ mẫu?

Nét mặt bà nhũ mẫu trầm ngâm. Đôi mắt bà cũng đỏ hoe, chứng tỏ bà cũng đã khóc nhiều. Bà thương Giáng Hương như con, vì bà nuôi nấng chăm sóc nhiều năm. Nhưng điều làm bà xót xa hơn hết là thấy một giai nhân gặp điều oan trái trong tình trường. Con gái lớn lên không có người yêu, không có người hỏi cưới là vô phúc. Nhưng được nhiều người yêu, nhiều người hỏi cưới, mà không chọn lựa được, như hoàn cảnh của Giáng Hương, cũng là điều bất hạnh. Trước mắt bà: Ba người đàn ông đến với nàng đều hoàn mỹ. Một Nguyễn Trường Hân hào hùng lý tưởng. Một Trần Quốc Anh cao quý tài hoa. Một Trần Hùng Phong tuấn tú hiên ngang. Một người vì hiếu. Hai người vì tình. Đối với ai ân tình cũng nặng hết, thì làm sao Giáng Hương chọn lựa được? Bất cứ người nào khác trong hoàn cảnh Giáng Hương cũng không giải quyết được. Nàng không còn con đường nào khác để chọn lựa, ngoài con đường dứt nợ hồng trần! Người xưa vẫn nói: «Tu là cội phúc, tình là giây oan». Ở vào hoàn cảnh Giáng Hương, bà nhũ mẫu không có lời khuyên nào khác, bà u hoài nói:

- Chỉ còn một con đường thoát điều khổ ải cho tiểu thư là ...bỏ hết sự đời!

Giáng Hương ngược mắt lệ, kêu thất thanh:

- Đi tu?

Nàng kêu bằng tiếng kêu thật thảm thiết, rồi khóc oà lên như trẻ con. Nhưng chỉ một lúc sau, nàng lau nước mắt và bình tĩnh nói:

- Nhũ mẫu nói phải lắm! Con chỉ có một con đường để đi! Ngày mai con sẽ xin phép cha vào chùa qui y. Con không thể tiếp tục sống trong ngôi nhà này... Nhũ mẫu ơi! Xin hãy giúp con lựa chọn một kiếng chùa... Con vâng lời nhũ mẫu, con sẽ đi tu để quên ... Con phải quên tất cả! Nhũ mẫu tính xem, con phải đến chùa nào?

Bà nhũ mẫu đáp trong nghẹn ngào:

- Ở Hương Tích (thuộc tỉnh Hưng Yên ngày nay) có một ngôi chùa thật yên tĩnh bên cạnh triền núi. Chùa ấy cũng gọi là chùa Hương Tích. Thầy trụ trì là một vị chân tu. Chùa ấy có hai tịnh thất riêng biệt cho sư và ni cô. Tôi thiết tưởng tiểu thư có thể xin qui y ở đó.

Giáng Hương ngùi ngùi thổn thức:

- Vâng! Mai này con sẽ tìm đường đến đó. ..

Bà nhũ mẫu vụt ôm Giáng Hương khóc oà lên:

- Trời ơi! Thật thảm thiết biết bao! Một đời hương sắc như tiểu thư mà phải mặc áo nâu sòng! Tiểu thư ơi! Tôi không biết lời khuyên của tôi có đúng không? Nhưng tôi thấy tiểu thư khổ khổ quá! Làm sao chọn lựa được giữa tráng sĩ và công tử, khi mà tiểu thư mang nặng ân tình với cả hai? Tiêu Dao đã giải thoát cho tiểu thư khỏi cái chết nhục trong tay bọn cường đạo. Còn Trần công tử cũng suýt vong mạng vì che chở cho tiểu thư khỏi bọn Hồ. Ân đối với ai cũng quá nặng, mà tình đối với ai cũng không nhẹ. Nếu tiểu thư sống với người này, sẽ ray rức thương tưởng người kia. Như vậy đối với chồng cũng không trọn vẹn chung tình, mà đối với người kia cũng là kẻ bạc tình phản bội. Thôi thì thà quên tất cả!

Giáng Hương đỏ lệ ròng ròng.

- Phải! Thà quên tất cả!

* * *

Buổi sáng sớm Giáng Hương tìm cha bày tỏ ý muốn mình. Bà nhũ mẫu trước đó đã tường thuật tất cả những éo le trong cuộc tình của nàng, khiến Hoàng Giáp sửng sốt chết điếng. Ông nhìn con gái, thấy nó xanh xao tiều tụy hình thể gầy gò, sánh với thời ông còn chung sống với con gái, quả thật Giáng Hương thay đổi rất nhiều. Khi xưa nàng là một đoá hoa tươi thắm trọn vẹn. Ngày nay tuy dung nhan kiều mị còn đó, nhưng rõ

ràng ái tình đã hủy hoại không ít nét thắm tươi! Tình trạng này nếu kéo dài, tất nàng phải chết. Mà ông cũng không thể giúp con gái chọn lựa con đường nào khác, ngoài con đường nhũ mẫu vạch ra.

Bàn tay già nhăn nheo của ông run run vuốt tóc con gái, nói trong nghẹn ngào xúc động:

- Thâm thay cho con phải chọn cửa thiền để gửi thân. Khi xưa ta khốn khổ vì lo sợ đời con rơi vào tay bọn tiểu nhân. Nào ngờ giờ đây bao nhiêu đấng anh hùng quân tử phải lòng, lại gặp cảnh ngộ éo le không giải quyết được, để con phải trốn bỏ cuộc đời...

Hoàng Giáp nói đến đó không cầm lòng được, nước mắt lăn chã tuông rơi. Giáng Hương gục đầu trên gối cha sụt sùi:

- Cha ơi! Cha con ta vừa mới trùng phùng, giờ lại phải chia tay đôi ngã. Con ra đi giải quyết được phận con rồi, nhưng cha ở lại mà sẽ sống nơi đâu? Rồi đây biết ai chăm sóc cho cha lúc tuổi già sức yếu? Phận làm con mà con chưa trả hiếu được mẹ cha!

- Đời ta đâu còn gì phải lo nữa? Ta sống thêm một ngày hay chết trước một ngày cũng không là điều quan trọng. Nếu con đi tu mà tìm được an tĩnh trong tâm hồn, ta cũng không cản trở con. Con cũng không cần phải lo cho ta! Một mình ta xoay sở cũng được.

Giáng Hương vụt quỳ xuống lạy cha, nói:

- Con bất hiếu xin cha tha tội. Từ đây con quyết chọn cửa thiền, học mùi đạo hạnh, để giải tỏa những khốn khổ trong lòng. Ngày ngày con sẽ tụng kinh niệm Phật cầu cho sức khỏe cha được an khang.

Hoàng Giáp không biết phải nói lời gì với con gái, khi mà trong lòng ông cũng nặng nề u uất. Giáng Hương quay sang nhũ mẫu lạy một lạy, rồi nói:

- Một lạy này để tạ ơn nhũ mẫu đã chăm sóc và nuôi nấng con không khác gì mẹ hiền. Con ra đi xa lánh cuộc đời trần tục, cha già ở lại không ai chăm lo, xin nhũ mẫu hãy thay con chăm sóc cha. Kiếp này ơn người con không thể đền đáp, kiếp sau xin bồi đắp.

Bà nhũ mẫu quỳnh quáng đờ Giáng Hương đứng lên, nói:

- Chăm sóc lão ông là bổn phận của tôi. Tiểu thư chớ bận lòng. Tôi hứa sẽ phụng sự cho lão chủ suốt đời.

Giáng Hương thiết nghĩ không còn lời để nói thêm nữa. Nàng lau nước mắt và dặn dò cha:

- Con nhờ cha thay con nói lời từ tạ với Trần tráng sĩ và Trần công tử. Ôn sâu của hai vị kiếp này con không đền đáp được, kiếp sau xin làm thân trâu ngựa mà đáp đền. Cũng xin cha chuyển lời đến Nguyễn tướng công. Ôn giải cứu cha già khỏi vòng tù tội, thật sánh bằng trời bằng bể, mà con chưa tỏ được nỗi niềm kính mến, thật vô cùng xấu hổ!

Nàng dứt lời thì thần thờ trở về phòng soạn ít hành trang. Bà nhũ mẫu cũng nổi gót theo nàng.

Vì Giáng Hương không can đảm giáp mặt Quốc Anh và Hùng Phong nên cùng bà nhũ mẫu lên ra đi. Nàng mang theo ít tiền khi xưa rời Thanh Hoá có lấy theo, nay dùng làm lộ phí. Nàng đi rồi Hoàng Giáp vẫn còn ngồi một chỗ ôm đầu khổ sở. Thoát khỏi vòng tù tội, được hội ngộ với con, nỗi vui mừng kể sao cho xiết? Nào đâu vui sum họp chưa kịp, đã phải sàu ly biệt! Ai có ngờ dung nhan khuynh thành đảo quốc ấy lại phải giấu kín trong lớp áo tu hành? Càng nghĩ Hoàng Giáp càng xót xa thương cho thân phận hẩm hiu của con gái!

* * *

Quốc Anh ngồi một mình trong đại sảnh, vụt buông tiếng thở dài. Chàng tự hỏi: "*Hôm nay Hùng Phong có trở về ăn chung với mọi người không?*" Ba hôm rồi Hùng Phong lánh mặt, không ra phòng ăn! Kể từ khi Trường Hân đưa Hoàng Giáp đến Trần gia trang rồi hấp tấp trở về Mật Khu, trong lòng Quốc Anh rối bời bao nhiêu tâm sự... Phần thương người anh kết nghĩa đã vì mình mà lỡ duyên với tiểu thư họ Hoàng. Phần thương xót Hùng Phong ôm mối si tình vô vọng. Chắc chắn là chàng không thể an hưởng hạnh phúc để nhìn hai kẻ thân yêu đau khổ. Chắc chắn chàng sẽ lựa lời từ chối hôn nhân để Giáng Hương được hoàn toàn định đoạt cuộc đời. Tuy nhiên chàng cũng thừa biết cha con Hoàng Giáp là người quân tử, xem trọng lời nói bằng non. Làm sao Hoàng Giáp có thể rút lời đã hứa với Nguyễn Trường Hân? Và Giáng Hương cũng không muốn bội ước với chàng. Đó là chưa kể Giáng Hương không quên được ân tình của Hùng Phong đối với nàng. Như vậy kể khốn khổ trong cuộc hơn hết phải nói là nàng! Làm sao nàng có thể chia ba xẻ bầy để đối xử trọn vẹn với mọi người?

Chàng ngồi thừ một chỗ, nghĩ mãi đến hoàn cảnh trớ trêu mà xót xa cho người tình. Bất thần Hoàng Giáp từ ngoài xô cửa bước vào bằng dáng điệu hết sức thẫn thờ. Quốc Anh đứng lên đón tiếp bằng giọng lo lắng:

- Hoàng lão thượng thư không khỏe trong người chăng? Tiểu sinh đưa Ngài về phòng nghỉ nhé?

Hoàng Giáp lắc đầu, nói giọng thiếu não:

- Tráng sĩ đừng bận tâm! Ta không đau bệnh chi đâu! Ta chỉ muốn báo tin với Tráng sĩ về Giáng Hương, con gái ta đã cùng nữ mẫu ra đi sáng này. Vì chuyện lương duyên không định đoạt được, nên nó quyết chọn cửa thiền để giải thoát những khốn khổ trong lòng. Ta không thể cấm cản con, vì chính ta cũng không biết phải khuyên nhủ ra sao? Nó nhờ ta nói lời tạ từ với Tráng sĩ và công tử, vì nó không can đảm giáp mặt hai người mà nó mang ân tình quá nặng từ mấy năm qua...

Quốc Anh nghe Hoàng Giáp nói, đứng chết sững! Chàng biết nỗi khổ của Giáng Hương, nhưng không ngờ nàng giải quyết cuộc đời bằng cách đó, nên tâm thần bị chấn động mạnh, khiến chàng bủn rủn tay chân...

Chàng đi thụt lùi trở lại ngồi xuống ghế, lặng một lúc lâu mới lấy được bình tĩnh, hỏi giọng yếu ớt:

- Tiểu thư ra đi từ bao giờ? Và đi đâu thưa ngài? Tiểu sinh chỉ lo hai người đàn bà dấn thân ngoài gió bụi giữa thời đại nhiễu nhương này, sợ không đến nơi đến chốn.

Hoàng Giáp nghẹn ngào:

- Cả hai đi từ lúc hừng sáng. Chắc hai người sẽ lội bộ đến mạng sông Đà để thuê thuyền về Thiên Hưng trấn, rồi sẽ tìm đường đến chùa Hương Tích.

Quốc Anh xúc động đứng lên nói:

- Giả như tiểu thư không muốn gặp tiểu sinh, thì tiểu sinh cũng có thể cho gia nhân đưa nàng cùng bà nữ mẫu ra đi. Bây giờ chắc còn kịp, để tiểu sinh cho người đem ngựa xe đưa hai người đi.

Chàng nói và không đợi sự ưng thuận của Hoàng Giáp, bảo Thiệu Tâm đi tìm Văn Nhất. Hoàng Giáp cảm động rưng rưng nước mắt:

- Tráng sĩ đối đãi với cha con ta biết bao thâm tình. Chính vì vậy mà...

Ông muốn nói: «*Chính vì vậy mà con ông mới khổ*». Nhưng ông biết mình lỡ lời nên ngưng dở chừng. Quốc Anh đang bấn loạn tâm thần, không để ý đến câu nói của ông. Ông lão chợt thở ra nói:

- Phần ta, ta cũng xin giả từ...

Quốc Anh ngước mắt buồn thiu:

- Hoàng thượng thư định đi đâu? Nhà cửa ở Thanh Hoá còn bị niêm phong. Ngài vừa thoát khỏi tù tội, làm sao có thể xuất đầu lộ diện bên ngoài? Tiểu sinh nghĩ: Nếu Ngài không câu nệ, xin hãy lưu lại đây.

Hoàng Giáp lặng thinh suy nghĩ. Quốc Anh tiếp:

- Khi xưa ngài cùng thân sinh của tiểu sinh là chỗ thân tình. Ngày nay ngài là cột trụ của nhóm Phục Quốc. Chúng tôi còn trẻ, rất cần những bậc lão thành như Thượng thư cố vấn cho thì cuộc phục hưng của tổ quốc mới mong thành tựu. Lẽ nào ngài bỏ sứ mạng quan trọng ra đi, chỉ vì chút lòng câu nệ không muốn sống nơi tư gia của tiểu sinh?

Nhờ chàng khôn khéo nêu vấn đề tổ quốc để ràng buộc Hoàng Giáp, nên ông lão hết e ngại, vui vẻ ở lại Trần gia trang.

Lúc ấy Thiệu Tâm trở lại với Văn Nhất. Quốc Anh thuật sơ việc Giáng Hương muốn đến chùa Hương Tích và hiện đã rời Trần gia trang. Chàng dặn Văn Nhất đem theo một số tráng đinh đi ngựa rượt theo nàng với bà nữ mẫu và đưa họ đến nơi đến chốn. Văn Nhất vâng lệnh chủ cấp tốc ra đi. Quốc Anh nghĩ, hôm nay Hùng Phong cũng sẽ không về ăn trưa, nên mời Hoàng Giáp dùng cơm. Gian đại sảnh rộng thênh thang với chiếc bàn dài thườn thượt... Giờ chỉ còn hai người ngồi một góc. Hoàng Giáp vì sự ra đi của con gái nuốt cơm không trôi. Còn Quốc Anh trong lòng tái tê ăn cũng không vô. Vì thế cả chủ lẫn khách đều ăn qua loa một chút rồi buông đũa!

Sau bữa ăn Hoàng Giáp và Quốc Anh còn ngồi nơi đại sảnh. Mỗi người mang một tâm trạng khốn khổ...

Chợt có một tráng đinh gõ cửa bước vào thưa:

- Kính tráng sĩ, có một binh sĩ ở Mật Khu xin gặp tráng sĩ.

- Người hãy cho vào.

Một người áo lam từ ngoài bước vào vòng tay cúi chào và trao cho Quốc Anh phong thư, nói:

- Kính tráng sĩ, tôi chỉ có bốn phận trao tận tay tráng sĩ thơ này.

Quốc Anh lấy thơ và bảo tráng đinh của mình:

- Người đưa người anh em này đến chỗ ăn uống trước khi ra về.

Tên tráng đinh và binh sĩ Mật Khu rời phòng, chàng liền xé bì thư mới thấy bên trong có hai bức thư, một gửi cho chàng và một gửi cho Hoàng Giáp. Chàng đoán nghĩa huynh biên thư cho Hoàng Giáp để khước từ hôn nhân với Giáng Hương. Bây giờ nàng đã lên đường trốn vào cửa Phật, thư của nghĩa huynh chàng thật vô ích! Song Hoàng Giáp ngồi đó, chàng không thể không trao thư cho ông. Còn chàng cũng vội vã đọc thư của mình ...

Bỗng sắc mặt của Quốc Anh biến đổi một cách lạ lùng. Tay cầm thư hơi run. Chàng đọc hai lượt lá thư của Trường Hân mà cổ họng như có gì chận nghẹn lại, không thở được. Hoá ra nghĩa huynh chàng hấp tấp cưới vợ, không phải vì yêu, hay vì cần có một người đàn bà, mà vì chàng! Vì muốn chàng chấp nhận cuộc hôn nhân duyên với Giáng Hương! Trời ơi! Một hành động hy sinh tội bậc! Người tình khoác áo đi tu, nghĩa huynh hy sinh cưới vợ! Hai sự việc đến cùng một lúc quá đột ngột và chua xót, khiến Quốc Anh không đề nén được cảm xúc, hai tay ôm mặt... Một lúc chàng buông tay ra, Hoàng Giáp vụt lên tiếng:

- Nguyễn tướng công muốn tránh cho lão điều khó xử. Thật là một hành động cao thượng của người quân tử!

Câu nói của Hoàng Giáp càng làm cho niềm xúc động trong lòng của Quốc Anh vừa mới đề nén xuống, lại trào lên... Chàng nghẹn ngào cúi mặt để che giấu nỗi cảm xúc.

Cảm thông nỗi thống khổ của chủ nhân, Hoàng Giáp lặng lẽ rút lui.

Còn lại một mình, Quốc Anh ngồi hàng giờ bất động một chỗ, đầu óc vừa nặng nề như chứa chất trăm ngàn sầu lo, vừa trống rỗng như không nghĩ ngợi điều gì, lãng đãng mơ hồ ... Bất thần chàng vụt nhớ tới Hùng Phong... Chiều nay Hùng Phong từ trại chăn nuôi trở về, chàng có nên cho cháu biết rõ việc Giáng Hương bỏ nhà đi tu hay không? Chắc chắn là Hùng Phong sẽ đau đớn lắm khi nghe tin này! Nhưng chàng không thể giấu cháu, vì trước sau Hùng Phong cũng phải biết. Thà cho cháu biết sự thật ngay bây giờ, để cháu không phải sống trốn tránh nữa! Chàng ngồi chờ đợi cháu ... bỗng nghe tiếng vó ngựa dừng trước sân. Đinh ninh là Hùng Phong trở về, chàng vội vàng chạy ra cửa đón. Nhưng không! Người xuống ngựa chỉ là Vương tam tiên sinh. Thấy chàng Vương tam cúi đầu chào và lên tiếng ngay:

- Công tử có đau yếu chi không? Cả ngày tôi trông gặp công tử để hỏi ý mấy việc, nhưng...

Quốc Anh tái mặt:

- Như vậy nó vắng mặt ngoài trại hôm nay à? Tiên sinh quả thật không thấy nó bên ngoài sao?

Linh tính như có điều gì xảy ra, chàng không đợi câu trả lời của Vương tam, tung mình lên lầu ... Không thấy Hùng Phong nơi tư phòng, chàng chạy qua thư phòng, cũng chẳng thấy bóng dáng cháu ở đó. Trên bàn viết có một phong thư. Quốc Anh kinh động chụp lá thư, toàn thân bủn rủn té ngồi xuống ghế. Những hàng chữ nhẩy múa trước mắt chàng:

Chú thương kính,

Khi đọc thư này mong chú đừng quá lo, vì cháu chẳng đi đâu xa. Cháu sang Mật Khu của chú Hân.

Cháu ở lại Trần gia trang chỉ làm khổ chú và phiền não Hoàng tiểu thư, nên cháu xin phép chú đến Mật khu để sống cuộc đời người chiến sĩ.

Cháu xin được sát cánh với anh em binh sĩ ngoài chiến trường để diệt thù cứu quốc.

Việc ở trang xin chú nhờ Vương tam trông coi dùm.

Hùng Phong chưa đến đáp được ơn dưỡng dục, mà chỉ làm khổ lòng chú, thật vô cùng xấu hổ. Mong chú tha tội cho đứa cháu bất hiếu này!

Hùng Phong kính bái.

Quốc Anh ngồi chết lặng với nỗi cảm xúc dạt dào. Ngày hôm nay ba sự việc xảy ra... những người thân của chàng đã giải quyết cuộc đời của họ để hy sinh cho chàng. Mà chàng nào có hưởng gì đâu ngoài niềm đau trong lòng? Họ ra đi bỏ lại chàng nỗi thống khổ to lớn. Giờ chàng còn lại một mình bơ vơ hiu quạnh. Tại sao Hùng Phong lại làm như vậy? Hành động bỏ nhà ra đi là thương chú đó sao?

Chàng thương cháu nhiều nên trong lòng nghe hờn giận. Một lúc sau định tĩnh tinh thần, chàng nghĩ:

- Nó ra đi để tìm quên, để cho nàng không bận lòng mà nên duyên cùng ta. Đáng lý ta phải cảm kích, có sao hờn trách?

Chàng nghĩ thế nên càng thương yêu cháu, nước mắt muốn rơi.

Có tiếng chân bước vào phòng thật nhẹ. Vương tam theo Quốc Anh từ lúc nãy, bây giờ mới rón rén bước vào. Tiên sinh biết có điều trầm trọng xảy ra, nhưng không dám lên tiếng hỏi, chỉ đưa mắt nhìn chủ nhân với nét mặt lo âu. Quốc Anh trao thư của Hùng Phong cho Vương tam đọc, và nói giọng ngùi ngùi:

- Sáng này Hoàng tiểu thư rời Trần gia trang đến nương nấu cửa Phật. Cũng sáng này tôi được tin nghĩa huynh tôi cưới vợ và bây giờ Hùng Phong khoác áo chinh nhân. Nay mai tôi cũng sẽ trở lại Mật Khu. Mọi việc trong trang nhờ tiên sinh giải quyết cho.

Vương tam không hiểu những uẩn khúc tình ái giữa hai chú cháu Trần Quốc Anh và Nguyễn Trường Hân, nên ông không cảm thông lắm nỗi khổ nỗi của mọi người. Đọc thư Hùng Phong, Vương tam nghĩ rằng: Vị công tử khí phách anh hùng kia chọn cuộc đời tung hoành ngoài chiến địa là việc đương nhiên. Có điều vì Vương tam nghe Quốc Anh giao Trần gia trang cho mình cai quản, ông cuống cuống nói:

- Công tử ra đi. Tráng sĩ ra đi! Một mình tôi làm sao đảm đương nổi trang trại to lớn này?

Quốc Anh gượng cười, nói thật nhẹ:

- Khi xưa chưa có công tử, lúc tôi vắng nhà tiên sinh vẫn một mình điều khiển Trần gia trang. Nay tôi mong tiên sinh hết sức gánh vác việc này. Cháu tôi đã biết chọn cuộc đời hy sinh cho tổ quốc, thì tôi cũng phải sát cánh với nó. Tiên sinh sẵn sàng giúp chúng tôi thực hiện chí khí nam nhi chứ?

Vương tam mỉm cười, đáp:

- Tráng sĩ và công tử hiến dâng cuộc đời cho đất nước, lẽ đâu tôi không dâng hiến cuộc đời cho chủ?

- Cám ơn tiên sinh lắm!

Chàng rời ghế, bước tới đặt tay lên vai Vương tam thân thiết nói:

- Tôi sẽ trở về thường để giải quyết những việc khó khăn. Vả lại có Hoàng thượng thư lưu lại đây, tôi tin chắc người rất vui lòng phụ giúp tiên sinh điều khiển trang trại để hỗ trợ tài chánh cho Mật Khu.

Cả hai lặng lẽ rời thư phòng của Hùng Phong. Bên ngoài dãy hành lang dài hun hút... Gió heo may hiu hắt thoảng qua. Quốc Anh buộc miệng:

- Mùa thu lại đến rồi! Năm tháng trôi qua tuổi đời chồng chất ... Chỉ lo thù nước chưa trả xong, đầu đã bạc, dù bao nhiêu năm mài gươm dưới bóng nguyệt.

Chàng thờ ra nhè nhẹ và ngâm nho nhỏ:

Quốc thù vị phục đầu tiên bạc

Kỹ độ long toàn đá nguyệt ma.